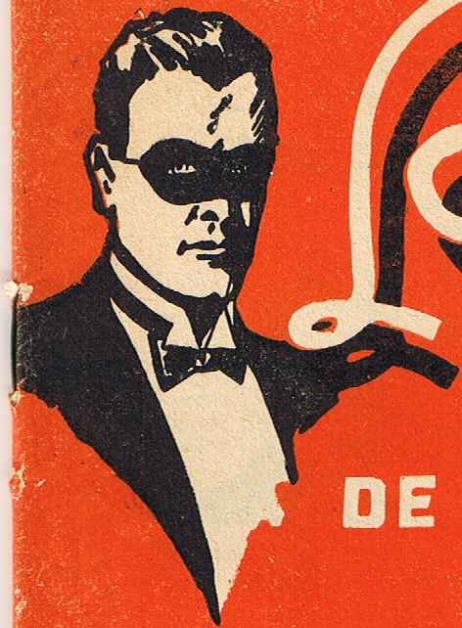

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

In het hol van de leeuw

Nr 2209

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

In het hol van de leeuw

Hoofdstuk I

PERSCOMMENTAREN

Enige dagen lang hadden de New Yorkers over weinig anders gesproken, van over de geheimzinnige verdwijning van de bankier Jerry Hooker.

En dat was zeker iets van belang, want Hooker was niet alleen een steunpilaar van de Beurs, niet alleen droeg hij terecht de naam van «de Beurskoning», hij was niet slechts, zelfs voor een Amerikaan, zeer rijk, maar hij trad

herhaaldelijk op de voorgrond, op allerlei gebied, hij wijdde sportterreinen in, hij liet schepen te water, hij loofde prijzen uit voor met straalmotoren, hij richtte feesten aan, waarover men weken daarna nog sprak, hetgeen voor New York als iets zeer bijzonders geldt, hij werd bij geen enkele première in schouwburg- en operazaal gemist, noch op de renbaan, noch bij een zellwed-

strijd van enige betekenis.

In de buurt van de Fifth Avenue, in Broadway, op Long Island, in New Rochelle, overal kende men zijn grote Rolls Royce en daar zijn gelaat herhaaldelijk was vereeuwigd in verschillende week- en dagbladen onder de meest uiteenlopende omstandigheden, zo was er bijna geen New Yorkse straatjongen; die niet aanstonds zou zeggen, als hij dat krachtig getekende, brede gelaat met de sterk ontwikkelde kaken, de doordringende, zwartgrijze ogen, de borstelige, gitzwarte wenkbrauwen zag, niet dadelijk uitriep:

— Daar gaat Jerry Hooker.

Deze Beurskoning was dan verdwenen en men wist bijna op hetzelfde ogenblik waarom hij verdwenen was.

Want zijn enig kind, zijn dochter Marjorie, had een dreigbrief ontvangen van de bende van het « Kwade Oog », waarin zij werd uitgenodigd, een bedrag van niet minder dan een half miljoen dollars te deponeren op een plek in het midden van een zeer uitgestrekte vlakte, dicht bij Kearny in New Jersey, vanwaar de bandieten het zouden weghalen, op straffe van het leven van haar vader verbeurd verklaard te zien.

Die losprijs was nimmer betaald.

Er was, in een toverballet, plotseling een zeer geheimzinnig personage komen opdagen, dat de plannen van het « Kwade Oog » in duigen had doen vallen. En juist om deze man, die al spoedig het middelpunt begon te vormen van de gehele geschiedenis, voerden verschillende bladen een verbitterde pennestrijd met elkander.

Sommigen verzekerden dat deze man niemand anders was geweest dan een zeer knap Amerikaans detective, een beginnening nog, die zijn proefstuk had afgeleverd; en dat waren de chauvinistische, de zogenaamde « gele » bladen.

Er waren er ook, die laconiek verzekerden, dat die geheimzinnige helper in het geheel niet bestond en waarscheinlijk slechts ontsproten was aan het ziekelijke brein van fantaserende politie-autoriteiten.

En ten slotte was er een blad, dat nog niet lang bestond en dat nog maar

een zeer kleine lezerskring had, dat in een uitstekend geschreven berichtje van nauwelijks twintig regels druks, aantoonde, dat die onvermoeide helper van de politie niemand anders was geweest dan John Raffles, de langgezochte Engelse Gentleman-Inbreker. Laten wij er maar dadelijk aan toevoegen, dat dit ene blad het bij het rechte eind had...

Trouwens, al lachte men in het begin om die veronderstelling, het duurde maar heel kort, of de meningen sloegen om met een snelheid, die vooral in het land van de onbegrensde mogelijkheden inheems schijnt te zijn.

Want men bedacht nu, dat die Grote Onbekende ook reeds bij vroegere gelegenheden, tot twee malen toe, niet alleen de behulpzame hand had geboden bij de bestrijding van het « Kwade Oog » maar dat hij er zelfs voor een zeer aanzienlijk deel toe had bijgedragen, dit moorddadige genootschap uit te roeien. Niet met wortel en tak echter, zoals maar al te spoedig bleek, want sedert een paar weken was het duidelijk geworden, dat de bende herleefd was.

Een van haar eerste grote daden was juist de ontvoering van Jerry Hooker geweest, die door een der bandieten, nog bijna een knaap, als jonge, mooie vrouw vermomd, was weggevoerd van de route, welke hij van zijn huis op Long Island naar de Beurs met zijn auto had moeten volgen, die hij wel verplicht was zelf te besturen, nadat een bondgenoot van de bende in het huis van de Beurskoning de chauffeur buiten gevecht had gesteld, door het toedienen van een krachtig werkend slaapmiddel.

Dit alles was vrij spoedig uitgelekt en de bladen hadden zich met een ware hartstocht op het geval geworpen.

Zij verhaalden hoe een man, die Marjorie Hooker geheel onbekend was, haar zijn hulp had aangeboden en hoe het meisje, volgens het verlangen der bandieten, geheel alleen met haar twee-seater naar het midden van de aangeduide vlakte was gereden, zonder het halve miljoen evenwel.

Zij deelden in geuren en kleuren mede hoe de bendeleden met een heli-copter waren komen aanzetten, om dicht

bij de aangewezen plek te landen en hoe daar plotseling het luik was afgeworpen van een hol in de bodem, waarin die geheimzinnige helper zich met twee vrienden verscholen had en in gezelschap van twee politie inspecteurs, die ter elfder ure van het plannetje op de hoogte waren gebracht, terwijl aan de rand van de uitgestrekte vlakke politie-auto's verdekt stonden opgesteld, hoe er een kort gevecht volgde en de schurken allen konden worden overweldigd, waarbij er twee het leven lieten en hoe ten slotte, jammer genoeg, een hunner, de piloot, die de hellicopter bestuurd had, met dit toestel kon ontsnappen. Dat was het bekende gedeelte van de zaak.

Maar er was nog heel wat onbekend.

Wie was de man, die de politie op de hoogte had gebracht? Wie waren zijn beide vrienden? Waar was zijn verblijf, waarvan leefde hij, hoe was hij op de hoogte geraakt van de verblijfplaats van Jerry Hooker, die juist gered werd, toen de schurken op het punt stonden hem om het leven te brengen.

Allemaal vragen, waarop alle bladen een antwoord wisten, dat alleen maar deze eigenaardigheid bezat, dat het kant noch wal raakte.

Totdat het genoemde blad, met zijn kleine lezerskring, de naam van John Raffles noemde.

Want toen scheen over alle andere bladen de geest vaardig te worden en reeds de volgende ochtend kon er voor geen van die persorganen ook maar een spoor van twijfel bestaan omtrent de identiteit van de geheimzinnige bondgenoot der politie in de strijd tegen het «Kwade Oog»; het was John Raffles geweest en niemand anders.

En steeds vloeide de inktstroom voort, steeds langer werden de artikelen, steeds groter de foto's en steeds onzinniger de geruchten, terwijl tegelijkertijd de vrees der New Yorkers toenam. Want er waren onzure zaken aan het licht gekomen, bij deze opzienbarende gebeurtenis.

Immers, een der gedode bandieten was Fred Kingley geweest, en Fred Kingley werd beschouwd als de aanstaande schoonzoon van Jerry Hooker.

Fred Kingley was bovendien welgesteld, hij had toegang tot de beste kringen, hij was weliswaar een leegloper, een play-boy, die alleen maar belang scheen te stellen in paarden en auto's, maar men had hem op zijn ergst voor een onschadelijke sukkel gehouden. En nu was hij betrokken geweest bij de ontvoering van de Beurskoning.

En er kwam nog méér aan de dag. Weliswaar bestond er een verlovings tussen de beide jongelieden, die reeds een jaar geleden tot stand was gekomen, maar Kingley zelf had het huwelijk telkens uitgesteld en dat vond waarschijnlijk zijn oorzaak in het feit, dat Hooker hem nooit goed had kunnen uitstaan en herhaaldelijk verklaard had, zijn dochter, als zij met hem zou huwen, slechts een zeer geringe bruidschat te zullen meegeven.

De welgesteldheid van Kingley bleek later vergulde schijn geweest te zijn; hij had een grote menigte schulden en binnen enkele maanden zouden zijn schuldeisers hem zeker allen tegelijk op het lijf zijn gevallen.

Een der bandieten, die gevangen werden genomen, was Bernard Mac Farlan en ook hij was een rijk man; hij bezat het huis, waarin Hooker gevangen werd gehouden, op de hoek van de Third Avenue en de 14de Straat.

Geen wonder dus, dat de New Yorkers zich de ogen uitwreven en zich verschrikt afvroegen, of men weer een herhaling zou beleven van de toestanden van een paar jaren terug, toen men elkaar zelfs in de deftigste kringen met enige argwaan beschouwde, nadat het klaar als de dag gebleken was, dat er zich onder de leden van de bende van het «Kwade Oog» hooggeplaatste personen hadden bevonden, die een positie van betekenis bekleedden in de maatschappij: ingenieurs, geneesheren, bankiers, een tweetal advocaten van erkende bekwaamheid, en zelfs een inspecteur van politie, benevens een heel legerij rijke jongelieden, die het als een soort sport schenen te bedrijven, hun lotgenoten te helpen uitplunderen.

Enigen der gecompromitteerde personen hadden toen zelfmoord gepleegd,

anderen waren gearresteerd en tot gevangenisstraf van verschillende duur veroordeeld.

En met vrees in het hart vroegen de bewoners van New York zich af of dit alles zich zou gaan herhalen.

Dat met de arrestatie van acht of of tien bendeleden een einde zou zijn gemaakt aan het bestaan van het « Kwade Oog », er was niemand die het ook maar een seconde geloofde.

Erger nog, men vreesde voor de wraak der bandieten en voor het leven van Jerry Hooker, misschien zelfs voor dat van zijn dochter, die het gewaagd had, het « Kwade Oog » te trotseren, de machtige, geheimzinnige organisatie, die, evenals te voren, bestuurd werd door een mysterieus persoon, die zelf achter de schermen bleef en die zelfs zijn eigen kapiteins en luitenanten nimmer anders hadden gezien dan gehuld in een lange tabberd, het hoofd gesto-

ken in een soort van puntzak, met slechts kleine gaatjes voor de ogen, om er door te kunnen zien.

Zo stonden de zaken, toen Jerry Hooker reeds weer in zijn woning was teruggekeerd, na door de tussenkomst van John Raffles bevrijd te zijn uit zijn gevangenis in het huis van Bernard Mac Farlan.

Hij deed geen stap, zonder dat twee detectives hem volgden, want ook de politie vreesde voor weerwraak van de bende, en daar had hij zeker gegronde redenen voor, want nog op dezelfde avond van de dag, waarop de Beurskoning bevrijd werd, vond zijn butler in de bus een briefje, hetwelk slechts de woorden bevatte:

« Neem je voor ons in acht, Jerry Hooker. »

En als ondertekening: een wijdgeopend oog met starende, woeste uitdrukking.

Hoofdstuk II

HET VOORVAL IN DE OPERA

Nog zelden was de grote, indrukwekkende zaal van de Metropolitan Opera gevuld geweest met zulk een talrijk publiek als die avond, ter gelegenheid van een wederopvoering van « Lakmé » waarin de beroemde tenor Muratori voor het eerst zou optreden in de rol van de jonge Engelse officier Gerald.

De loges straalden letterlijk licht uit, dat weerkaatst werd door de diamanten, door talrijke schone vrouwen gedragen. Een zacht gegons van stemmen

vulde de zaal, zoals men dat menigmaal hoort voor het opgaan van het scherm.

Bijna recht tegenover het grote toneel zaten twee heren naast elkaar op de tweede rij van een loge, die een zeer voorname rol hadden vervuld in de zo even beschreven gebeurtenissen. Het waren John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand, die, als voorlopig einde van een opwindende reeks avonturen, die hen dwars door de Chinese Zee, door de Behring Straat, door

Alaska en over het rotsgebergte hierheen hadden gevoerd, een ogenblik van verpozing zochten in de grote operazaal. Zij waren in rok.

Brand had zoeven zijn blikken laten rondgaan en nu boog hij zich een weinig naar Raffles toe en zei op fluisterende toon:

— Daar zit hij.

— Wie is: hij?

— Jerry Hooker.

Raffles had zijn donker grijze ogen langzaam naar de loge gewend, welke Brand had aangeduid en zei nu zacht:

— De man is me niet geheel en al sympathiek geweest, om verschillende redenen en toch gevoel ik bewondering voor zijn persoonlijke moed. Hij is in ieder geval geen lafaard, anders zou hij het niet wagen, reeds nu hier te verschijnen.

— Maar wat kan hij hier te duchten hebben?

— Vraag je dat nog? Natuurlijk de wraak van de bende, die hij getart heeft.

— Dat deden wij immers ook, herman Brand op zachte toon. En wij zitten hier toch ook wel.

— Dat is heel iets anders. Hij is immers niet vermomd.

— Maar het is toch aan te nemen, dat hem hier enig gevaar zou dreigen, Edward.

— Dat gevaar dreigt hem overal.

— In een volle schouwburgzaal?

— Ook hier, amice. O, ik verzeker je, dat de bende beschikt over middelen, die wij nog niet geheel en al kennen.

— Maar ik zie zijn twee satellieten achter hem zitten.

— Als ik wist, dat de bende van het « Kwade Oog » zich op mij wilde wreken, dan zou de nabijheid van die beide detectives mij al heel weinig gerustheid inboezemen. En als ik Hooker was, dan was ik maar liever een weinig geclipseerd: ik had er mijn zaken een paar weken aan gegeven en het allerliefst was ik een jaar incognito in het buitenland gaan reizen. Het is immers duidelijk dat de bende, die pas weer herleefd is, niet kan dulden, dat men de draak steekt met haar bevelen. Zij hoop-

te van die Beurskoning een half miljoen los te krijgen. Het was haar eerste zet; die zet is mislukt; twee van de kerels zijn gedood, twee anderen zijn zwaar gewond, vier er van zitten in de gevangenis. Kortom, het is een nederlaag over de gehele linie. En al was het slechts om haar prestige te handhaven, de bende zal zich willen wreken. En daarom, laat Hooker zich in acht nemen en haar niet tarten. Maar stil, de ouverture is begonnen.

De lichten in de zaal werden half gedooft en de ouverture van « Lakmé » ruiste door de grote zaal, ten uitvoer gebracht door een van de beste orkesten ter wereld. Het scherm rees en nu werd het bijna geheel donker in de zaal.

Daar, op het helder verlichte toneel, hetwelk een marktplein in Calcutta voorstelde, liep een bonte menigte doorheen, verkopers van dadels en zijden stoffen, van palmwijn en vijgen, sieraden en wapens.

Het koor was uitnemend geoefend, de stemmen klonken zuiver en Raffles en Brand luisterden aandachtig toe, voor een ogenblik ontruikt aan de herinnering van hun kwetsbare toestand. De tenor was uitnemend bij stem en zijn gouden, warm geluid verrukte de toeschouwers. Ook Lakmé was voortreffelijk en nog zelden had het beroemde duet met de slavin zo schoon geklonken.

Juist toen het applaus na dit duo was geluwd, klonk er een zwakke, verschrikte kreet uit de halve duisternis van de kant van de loge, waarin Hooker was gezeten. Slechts degenen die er dicht bij zaten, hoorden die kreet. Ook Raffles en Brand hadden hem vernomen. Zij wendden het hoofd een weinig terzijde en meenden te zien hoe Hooker achterover in zijn stoel leunde en zijn hand, die een witte plek vormde, op zijn rechterzijde gedrukt hield.

Een seconde later sprongen de beide trawanten van de bankier naar voren en hun verschrikte fluisterende stemmen waren zelfs hoorbaar boven de tonen van het orkest uit.

Er ontstond enige opschudding en toen konden de omzittenden zien hoe de bankier van zijn stoel werd opgetild

en wankelend de loge uitging.

Een ogenblik tekende zijn figuur zich scherp af tegen de helverlichte deuropening, toen de logedeure geopend werd en hij wegwankelde, terwijl de beide detectives hem aan weerszijden met moeite steunden.

Nauwelijks was de deur met een zacht klapje dichtgevallen, terwijl iedereen zich opnieuw tot luisteren zette, toen er plotseling iets onverwachts plaats greep.

Heel boven in de koepel van de enorme zaal klonk een schuivend geluid en dadelijk daarop sprak een dreigende stem, dreunend en luid als een bazuin, zodat de klanken van het orkest er in verdronken, de woorden:

«Neem u in acht voor het Kwade Oog. Zijn wraak is verschrikkelijk.»

De stem klonk als het gedreun van een kerkorgel, overweldigend luid, alsof tienduizend mensen tegelijk die zin met alle kracht van hun longen hadden uitgeschreeuwd.

Enige dames gilden hysterisch, anderen vielen flauw en er ontstond zelfs een begin van een paniek, toen de kapelmeester het goede denkbeeld kreeg, dadelijk de muziek van Lakmé te laten afbreken en een populair wijsje te laten spelen. Het klonk zo dwaas, na de meeslepende muziek der opera, dat sommigen in lachen losbarsten.

En daarmee was het doel bereikt; de spanning was gebroken en enige honderden bezoekers gingen rustig de zaal uit, nu en dan nog eens nieuwsgierig omziende.

Het spreekt vanzelf dat aanstonds alle lichten weer waren ontstoken en in de zonderlinge stilte, die na de donderende stem was ingetreden, hoorde men de snelle voetstappen van de suppoosten, die door de gangen renden, waarschijnlijk om een onderzoek te gaan instellen op de zolderruimte, die zich uitstrekte boven de prachtige koepel van de zaal.

Men kon zelfs van de zaal uit wel zien, dat er, vlak bij de opening, waardoor de kettingen gingen, die de kolossale kroonluchter ophielden, een opening in de koepel te zien was, ongeveer een halve meter in het vierkant.

die door een schuif kon worden gesloten en die bestemd was er de man door te laten, wiens taak het was, de lichter op geregelde tijden schoon te maken. Door die opening had de machtige stem geklonken, dat was zeker.

Maar Raffles wachtte het resultaat van dat onderzoek niet af. Terwijl het scherm viel en de muziek nog altijd het populaire deuntje speelde, greep hij Brand bij de arm en zei op zachte toon:

— Kom mee. Ik moet zien wat het is met Hooker. Je zult mij nu wel gewonnen geven, dat ik zoeven niet geheel en al ongelijk had.

Meer verschrikt dan hij had willen bekennen, volgde Brand haastig Raffles, die de brede gang betrad, welke in de vorm van een hoefijzer om alle loges heenliep. Juist kwam een der detectives voorbij, bleek en opgewonden.

— Waar is mijnheer Hooker? Ik ben dokter.

Met deze woorden hield Raffles de man even staande.

— Dat is een gelukkig toeval. Ik wilde juist vragen of er misschien een dokter in de zaal zat. Mijnheer Hooker ligt in de kleine foyer op een rustbank. Ik geloof dat hij er lelijk aan toe is. Wilt u mij volgen, dokter?

Raffles en Brand gingen met de detective naar de kleine foyer, alleen voor het publiek van de loge bestemd, en daar lag Hooker op een sofa, doods bleek maar blijkbaar nog bij bewustzijn.

De tweede detective en een kellner waren bezig, zijn overhemd los te maken. Men had hem boord en das, rok en vest reeds uitgetrokken. Raffles trad onmiddellijk op Hooker toe, schoof de de haren terzijde en trok het overhemd los, zodat de rechterzijde bloot kwam, waarop Raffles hem met de hand had zien drukken.

Daar, ongeveer een decimeter boven de broeksband, was een klein, vuurrood plekje zichtbaar, niet groter dan een cent en bijna zuiver rond. In het midden daarvan stak een klein voorwerp, dat wel een weinig geleeek op een stukje grafiet, zoals ze gebruikt worden in vulpotloden, maar dan iets dikker.

— Je nageltang! zo wendde Raffles zich tot Brand, die toekeek.

De jonge man haalde een klein, plat étui uit zijn vestzakje, waaruit hij een vernikkeld nageltangetje nam. Raffles nam het voorwerp, bukte zich en trok voorzichtig de doorn, of wat het anders zijn mocht, uit de zijde van de gewonde. Hij rook even aan het kleine voorwerp, schudde het hoofd en zei tot de detective:

— Hiermee is het natuurlijk gedaan. Waarschijnlijk afgeschoten uit een soort windpistool, dat bijna geen geluid maakt en alleen niet verder in het lichaam is doorgedrongen, omdat de loop van dit kleine verraderlijke projectiel is afgeleid door een geldstuk of een ander voorwerp, hetwelk deze heer in zijn vestzak droeg. Er is een apotheek op geen twintig passen hier vandaan. Ik moet onmiddellijk een opiumoplossing hebben, zo sterk mogelijk, en laat men er een injectiespuitje bij doen. Ik heb natuurlijk mijn receptenboekje niet bij mij. Een van de politiemannen kan meegaan en vertellen wat er geschied is; dat zal wel voldoende zijn.

Raffles krabbelde iets op een stukje papier en stak dit de detective toe met de woorden:

— Haast u. Iedere seconde opont-houd kan de dood betekenen. En de heer Hooker zou reeds niet meer tot de levenden behoren, als zijn overhemd wat minder zwaar gesteven was en er zich niets in zijn vestzakje had bevonden.

De detective snelde weg.

Raffles wikkelde het kleine voorwerp met grote zorgvuldigheid in een stukje papier, deed het in een leeggemaakt lucifersdoosje en stak het aan de tweede politiemann toe met de woorden:

— Laat het analyseren. Maar ik geloof, dat ik u nu al wel zeggen kan wat het geweest is: een zeer sterk afkooksel van bella donna, gemengd met nog een ander vergif, dat alleen in Engels-Indië en speciaal in Bengalen gemaakt wordt. Het werkt, als het een slagader treft, bijna aanstond dodelijk, wanneer het projectiel maar ver genoeg doordringt. Alleen een zeer sterke opiumoplossing, mits tijdig toegediend, kan

nog wel eens redding brengen.

De detective keek Raffles verschrikt aan en stamelde:

— Zo iets had niemand kunnen voorzien, dokter. Wij zijn aangesteld om mijnheer Hooker overal te vergezellen en hem te beschermen tegen de bandieten van het « Kwade Oog », van wie wij vermoeden, dat zij het op zijn leven hadden voorzien, uit wraak. Ik denk dat wij hier voor een moeilijke zaak komen te staan, dokter, zei de detective met een zucht. Mag ik uw naam weten, voor het proces-verbaal?

Raffles gaf niet dadelijk rechtstreeks antwoord, maar vroeg:

— Is dat volstrekt noodzakelijk; kan ik er niet buiten worden gelaten?

— Dat zal bezwaarlijk gaan, dokter. Gij zijt het immers, die de vergiftige doorn in zijn lichaam heeft gevonden en die hem misschien wel van de dood zult redden, als uw middel helpt. Mijn plicht schrijft mij voor, u in de zaak te betrekken.

— Als het dan niet anders gaat; ik ben dokter Vernon, 24ste Straat 310, oost, vlak bij het Veteran Hospital.

De detective had het adres nauwelijks genoteerd, of zijn collega kwam reeds terug, met de zweetdruppels op het gelaat van het harde lopen en met een klein pakje in de hand, hetwelk hij Raffles toestak met de woorden:

— Ik geloof dat mijnheer Hooker het treft, dokter. Zij hadden in de apotheek juist een sterke concentratie van opium gereed staan, en daar heb ik beslag op gelegd. Hier is het injectiespuitje; het moet worden teruggebracht.

Raffles had reeds het papier losgewikkeld van het kleine, aan een zijde afgeplatte flesje van bruin glas, hetwelk de sterke opiumoplossing bevatte. Hij stak de scherpe punt van het injectiespuitje in de volkomen kleurloze oplossing, zoog het vol en wendde zich toen tot de bewusteloze, wiens arm reeds door Brand was ontbloot. Ter hoogte van de elleboog, aan de binnenzijde van de arm, stak hij de holle naald in het vlees, drukte op de injector, wachte een ogenblik en trok het spuitje weer terug.

Raffles bleef een ogenblik naar het doodsbleke gezicht van de patient, waarin de ogen wijd geopend waren met een starende uitdrukking, en zei toen:

— Mijnheer Hooker heeft een sterke constitutie en wanneer er zich geen complicaties voordoen, wondkoorts of infectie, dan zal hij het er misschien bovenop halen. Hij moet nu onmiddellijk vervoerd worden.

— Naar het ziekenhuis, dokter? vroeg een der detectives.

— Dat is volstrekt niet noodzakelijk; zijn dochter kan hem zeer goed verplegen. Als hij het er bovenop haalt, en daarvan ben ik bijna overtuigd, dan kan hij binnen vier of vijf dagen geheel hersteld zijn.

Op dit ogenblik kwamen er een paar mannen de foyer binnenlopen, waaronder een der suppoosten, die uitriep:

— Wij hebben daarboven de hele vliering doorzocht, mijnheer, maar er is niets bizonders gevonden, behalve dan dat de schuif openstond van het mangat, dat gebruikt wordt als de grote lichtkroon moet worden schoongemaakt. Maar het is duidelijk, dat daarboven iemand van de bende moet zijn geweest; wij hebben een pet gevonden.

Hij haalde een slappe pet te voorschijn met brede klep en van grijze, geruite stof vervaardigd, nog bijna geheel nieuw.

Een der detectives nam het hoofddeksel aan en zei spijtig:

— Het is wel niet veel, maar het is tenminste iets.

— Brandt daarboven licht? vroeg Raffles, na een blik op de nieuwe sportpet te hebben geworpen.

— Nu, dat mag geen naam hebben, mijnheer, antwoordde de suppoost. Hier en daar een klein gloeilampje.

— Kan men er gemakkelijk de weg vinden?

— Neen, dat zou ik nooit durven beweren, antwoordde de suppoost op levendige toon. Het is er een warnet van gangen, om de grote vliering heen, die zich boven de zaal uitstrekt. Man kan van die ruimte natuurlijk ook boven het

toneel komen en dan verder naar buiten, naar de bordes, waarop de acht brandtrappen uitkomen, vier aan de achterzijde van het gebouw en twee aan iedere zijgevel. Het is duidelijk, dat de kerel die zo schreeuwde, denkkelijk door een scheepsroeper, langs die weg is gekomen en gegaan.

— Men moet dus wel op de hoogte zijn van de inrichting daarboven, als men iets dergelijks waagt?

— Een vreemde zou er stellig verdwalen, mijnheer, er gemakkelijk gepakt worden. Want ik ken daarboven ieder hoekje en gaatje en we hebben geen centimeter ruimte ondoorzocht gelaten.

Raffles wendde zich nu tot een der detectives en vroeg toen:

— Wat denkt gij met die pet te doen?

— Wel, natuurlijk overal informeren wie er in de laatste weken zulk een pet verkocht heeft, dokter. Het ding is nog nieuw; misschien geeft het ons wel een of andere aanwijzing.

— Staat de naam van de winkelier er soms in, of van de fabrikant? vroeg Raffles.

De detective keerde snel de pet in zijn handen om, bekeek even de voering en antwoordde toen grimmig:

— Er heeft een merk ingezet, en het is er keurig netjes uitgetornd. Ja, wij hebben niet met ezels te doen en deze zaak zal ons weer heel wat werk verschaffen.

— En ons ook, voegde Charles Brand er binnensmonds bij, die nu en dan de pols van de nog steeds bewusteloze bankier gevoeld had.

Raffles had nogmaals een blik op Hooker geworpen en zei nu:

— Laat hem nu maar zo spoedig mogelijk naar zijn huis vervoeren, maar neem de nodige voorzorgsmaatregelen en zie goed toe, dat gij hem niet verlaat, voor gij u persoonlijk overtuigd hebt, dat hij veilig is thuisgekomen. Ik zal zijn dochter per telefoon wel even voorbereiden; Miss Marjorie kent mij wel.

Hoofdstuk III

RAFFLES BIEDT OPNIEUW ZIJN DIENSTEN AAN

Er was ternauwernood een half etmaal verlopen sedert de geheimzinnige aanslag op Jerry Hooker gepleegd werd, toen er een taxi stopte voor het paleisachtige huis van de Beurskoning op Long Island, waaruit een heer met grijs haar stapte, die enige woorden met de chauffeur sprak en toen, op een stok leunend, naar de voordeur liep.

Hij belde aan en gaf aan de butler, die de deur opende, een kaartje waarop de naam Dr. Vernon te lezen stond.

— Ik zou Miss Marjorie inmiddellijk willen spreken, zei hij.

De butler keek een ogenblik besluiteloos van het kaartje naar de bezoeker en zei toen:

— Om tien uur, dokter? Verwacht Miss Marjorie u misschien?

— Dat niet, maar ik ben er van overtuigd, dat zij me zal ontvangen. Zeg haar, dat ik de geneesheer ben, die gisteravond in het Operagebouw haar vader behandeld heb; dan zal zij zeker niet aarzelen, mij te ontvangen.

— Wees zo goed om dadelijk binnen te komen, dokter. De detectives hebben gisteren al over u gesproken. Mag ik u verzoeken plaats te nemen; ik zal u bij Miss Marjorie dadelijk aandienen.

Hij geleidde de bezoeker naar een van de zware, lederen clubfauteuils, die bij de geweldig grote haard in de vestibule stonden en haastte zich toen weg met het visitekaartje. Een ogenblik later keerde hij terug en verzocht de bezoeker hem te willen volgen.

Enkele minuten later stond dokter Vernon tegenover Marjorie, wiens mooi maar bleek gezichtje van dankbaarheid straalde, toen zij hem tegemoet trad, met uitgestoken handen en met trillende stem zei:

— Ik ben blij dat gij gekomen zijt, dokter. Daarop had ik niet durven rekenen.

— Ik wilde eens komen zien naar mijn toevallige patient, miss, antwoordde de geneesheer glimlachend. Heeft hij een rustige nacht gehad?

— Hij heeft uitstekend geslapen, en vanmorgen ontwaakte hij volkomen bij kennis.

— Hoe is nu de toestand?

— Vader is een beetje duizelig en hij verbeeldt zich, dat hij niet zo goed kan zien als anders; hij heeft ook een elendige smaak in de mond, naar hij zegt, en alles wat hij eet of drinkt heeft een alsembittere bijmaak.

— Dat heeft niets te betekenen, miss. Dat zijn de gewone begeleidingsverschijnselen en als er zich geen complicaties voordoen, kan uw vader over drie of vier dagen opstaan, misschien zelfs reeds eerder, want hij schijnt een buitengewoon krachtig gestel te hebben.

— Maar ik hoop, dat gij hem eens zult opzoeken, dokter! riep Marjorie op levendige toon. Ik ben u zo innig dankbaar, dat gij u gisteren over hem ontfermd hebt. Wie weet wat er zou geschied zijn, als gij niet toevallig daar

waart geweest en gezien had wat er voorviel.

— Ik had u juist om verlof willen vragen, miss, even naar uw vader om te zien. De detectives hebben u natuurlijk alles uitvoerig medegedeeld?

— Zij hadden weinig toe te voegen, aan wat gij mij per telefoon reeds had gezegd, dokter; antwoordde Marjorie. Trouwens, de ochtendbladen staan er vol van.

— Ik wilde wel, dat de pers er minder aandacht aan had gewijd en het liefst, dat men er geheel over gezwegen had, hernam de geneesheer op ernstige toon. Ik behoef u zeker niet te zeggen, miss, dat uw vader zich nog voortdurend in het allergrootste gevaar bevindt.

— Hij zou dus kunnen sterven aan die wonde? riep Marjorie op verschrikte toon.

— Dat bedoel ik niet, miss, dat acht ik zelfs niet langer waarschijnlijk. Ik wilde zeggen, dat het misschien wel zo goed ware geweest, als men uw vader voor dood had kunnen laten doorgaan en als hij dan incognito voor geruime tijd op reis was gegaan, ver hier vandaan.

— Nu begrijp ik u. Gij wilt zeggen, dat de bandieten zich hun wraak hebben zien ontgaan en niet zullen rusten voor zij mijn arme vader hebben laten boeten, omdat hij dat half miljoen niet heeft willen betalen.

— Zo is het, miss, antwoordde Dr. Vernon. Daarover kwam ik u spreken. Maar voor ik u een voorstel kom doen, zullen wij met uw goedvinden eens naar uw vader gaan zien.

— Wees dan zo goed mij te volgen, dokter, hernam Marjorie.

Belden verlieten de spreekkamer waar het gesprek had plaats gehad en het meisje ging de bezoeker voor naar de comfortabel ingerichte slaapkamer van Jerry Hooker, op de eerste verdieping van het grote huis gelegen.

De Beurskoning lag, volkomen bij zijn bewustzijn, in het grote, uit palissander hout vervaardigde bed en een verpleegster zat naast hem, bezig met een handwerkje.

De jonge vrouw stond dadelijk op, toen zij de deur hoorde opengaan en zei, toen de bezoeker zich had bekend gemaakt:

— Mijnheer Hooker gaat zienderogen vooruit, dokter. Hij heeft een uitzonderlijk sterk gestel.

Dr. Vernon was op het bed togetreden, keek naar de ogen van de patient voelde hem de pols, vroeg naar de temperatuur en zei toen:

— Nu, mijnheer Hooker, dat gaat nog beter dan ik verwacht had.

— Als ik het er bovenop haal, dokter, dan heb ik dat aan u te danken zei Hooker. Mijn dochter heeft me al alles verteld, en ik mag het toeval wel zegenen, dat u daar gisteren aanwezig deed zijn, bij de première van Lakmé. Wanneer zou ik kunnen opstaan, denkt gij?

— Een ogenblikje, dan zal ik het u aanstonds kunnen zeggen.

De geneesheer sloeg het dek terug, knoopte de pyama los en keek naar de onbetekenende wonde in de zijde.

Hij richtte zich glimlachend op en zei:

— Iedere chirurg zou plezier aan u beleven, mijnheer Hooker. Gij hebt voortreffelijk gezond heelvlees. De wonde ziet er prachtig uit en van infectie is niet het minste spoor te bemerken. Gij moogt overmorgen opstaan, als de zuster mij morgen kan verzekeren, dat de temperatuur normaal blijft.

— Dat doet mij genoegen, riep Hooker uit. Gij kunt, als geneesheer, niet beseffen, wat het voor een man van mijn temperament is, om het bed te moeten houden, dokter. Kunt ge mij zeggen, dokter of men reeds een spoor van de bandieten heeft gevonden, die mij hadden willen vermoorden?

— Niets, mijnheer Hooker. Althans voor zover ik weet. En de politie begint ook reeds over te hellen tot de mening, dat de dader het hazenpad heeft gekozen, onmiddellijk nadat hij in de halve duisternis een windpistool op u had afgeschoten, of wat het dan anders voor een hels ding mag zijn geweest. Nu heeft een van de oeuvres weliswaar verklaard, dat zij een tweetal heren zich haastig heeft zien ver-

wijderen, midden in een der bedrijven en slechts weinige seconden voor de schrikaanjugende stem klonk uit de koepel van de zaal, maar dat meisje heeft hen slechts op de rug gezien en weet volstrekt niet wie zij waren. De politie heeft dus eigenlijk in het geheel geen houvast en... wij schijnen er niet op behoeven te rekenen, dat men de dader zal vinden.

— Nu, dat is een aangenaam vooruitzicht, bromde Hooker.

— Als gij dat halve millioen eens betaalde? stelde de geneesheer glimlachend voor.

— Nooit! riep de Beurskoning op een toon van onwrikbare vastberadenheid. Eerder mogen ze mij doorschieten als een zeef. Geen half millioen, geen honderdduizend dollar, geen lapje van tien zelfs geen cent.

— Maar vader... begon Marjorie op smekende toon. Zou het toch maar niet beter zijn als u toegaf?

— Ik blijf bij wat ik gezegd heb, meisje, hernam Hooker kortaf. Denk je dat ik de vlag strijk voor dat ontuig? De politie zal wel eindigen met de hele bende op te rollen. En als ze daar niet alléén toe in staat is, laat ze dan de hulp inroepen van die man, die jou al eens heeft geholpen en die mij bevrijd heeft uit mijn gevangenis, zonder dat ik weet, wie hij eigenlijk is. Hadden wij hem maar hier.

— Misschien is hij niet ver, mijnheer Hooker, zei Dr. Vernon.

Daarop wendde hij zich tot Marjorie en hernam op zachte toon:

— Ik zou gaarne enige woorden met u wisselen, miss, maar vooral onder vier ogen. Het betreft uw vader. Neen, stil, zeg nu niets, want hij moet vooral rustig blijven. Wilt ge mij even te woord staan?

— Dat spreekt vanzelf, dokter, antwoordde Marjorie verbaasd. Ik ben onmiddellijk tot uw dienst.

De geneesheer gaf nog enkele aanwijzingen betreffende de behandeling van de patient en ging heen met de belofte, laat in de avond nog eens naar zijn patient te zullen komen omzien.

Marjorie geleidde hem naar een niet

groot, maar fraai ingericht vertrek op de tweede verdieping en zei, nadat zij de deur gesloten had:

— Hier kunnen wij vrijuit praten, dokter. Ik moet zeggen, dat ge mij nieuwsgierig hebt gemaakt.

— Zijt gij er zeker van, dat men ons hier volstrekt niet zal kunnen afluisteren? vroeg de geneesheer.

— Als wij hier in de erker staan, is het onmogelijk, antwoordde Marjorie.

— Kan man ons dan van de straat niet zien?

— Dat wel, hebt gij daar iets op tegen?

— Het ware beter van niet, miss Marjorie. Maar wacht, de zon schijnt op het venster en het is dus niet ongemotiveerd, als gij de jalouzien laat zakken.

Zonder iets te zeggen trad Marjorie in de erker en liet de blinden zakken, die de drie grote ramen bedekten.

— Zijt gij nu tevreden, dokter? vroeg zij, terwijl zij zich weer naar hem owendde. Nu kunnen wij tenminste...

Maar eensklaps hield zij op en staarde verbaasd naar de man, die daar tegenover haar stond. Hij hield een witte pruik en zijn puntbaard in de hand, ja zelfs de ruige witte wenkbrauwen waren verdwenen en hij keek haar glimlachend aan.

— Wat, wat is dat? stamelde Marjorie. Wat betekende die vermomming? Wat wilt gij? Zijt gij, zijt gij een vriend.

— Dat ben ik, op mijn eer, miss, antwoordde de man. Ik ben dezelfde, die gisteravond uw vader redde; ik ben uw vriend, en ik heb het u al vroeger getoond. Herkent ge mij dan niet? Kijk mij eens goed aan.

— Gij zijt het, gij zijt de man, die mij niet lang geleden hebt aangeraden met de auto naar Kearny in New Jersey te gaan, gij zijt het, die mijn nietswaardige verloofde hebt ontmaskerd, gij zijt het ook, die mijn vader uit de gevangenis hebt verlost, waarin de schurken hem hadden opgesloten.

— Die ben ik, miss, en ik kom u thans opnieuw mijn diensten aanbieden. Ik heet niet Dr. Vernon, ik ben John Raffles.

Hoofdstuk IV

EERSTE SCHERMUTSELINGEN

Met de handen tegen de borst gedrukt, keek Marjorie geruime tijd sprakeloos naar het krachtig getekende, onbeweeglijke gelaat van de man die tegenover haar stond. Toen sprak zij, half fluisterend:

— Hoe dom, hoe vreselijk dom, dat ik dat niet aanstonds heb begrepen. Wie had het anders kunnen zijn dan gij.

— Laten wij niet van ons onderwerp afdwalen, miss, hernam Raffles, die eveneens zijn stem had laten dalen. Met een rein jong meisje als gij zijt, kan men dergelijke zaken moeilijk bespreken. Laat het voldoende zijn, dat gij mijn hulp aanvaard hebt. Welnu dan, miss, uw vader zel zoeven dat de politie er wel in zou slagen, met ten slotte de gehele bende uit te roeien. Tot mijn leedwezen moet ik in dat opzicht met hem van mening verschillen. Ik vrees, dat de politie daar niet in zal slagen. Wat dat betekent, zult gij zelf wel beseffen. Ik heb u reeds leren kennen als een echte Amerikaanse jonge vrouw, trots, sterk van karakter en niet gauw bang te maken. En daarom kan ik ook vrijuit met u spreken. Uw vader bevindt zich nog altijd in het allergrootste gevaar.

— Gij gelooft dus dat de bende haar pogingen niet zal opgeven? vroeg Marjorie op een toon van bange verwachting.

— Zij zal niet rusten, miss, voor zij bloedig heeft wraak genomen voor deze grote nederlaag, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Nu zij juist opnieuw het hoofd heeft opgestoken zal zij niet

willen toelaten, dat men haar waarschuwingen in de wind slaat. En bedenk eens, hoe weinig het slechts gescheeld heeft, of de ellendelingen hadden reeds gisteren hun plan ten uitvoer kunnen brengen.

— Dat is zo, het is maar al te waar, hernam Marjorie handenwringend. Wanneer gij er niet geweest waart, dan zou mijn vader misschien reeds hun slachtoffer zijn geworden.

— Daarover willen wij thans niet langer spreken, miss. Laten wij ons alleen bepalen bij hetgeen ons thans staat te doen. Is het waar dat gij een gedeelte van uw personeel hebt ontslagen?

— Zoveel als doenlijk was. Wij hebben alleen diegenen gehouden, die reeds vijf jaren of langer bij ons in dienst zijn.

— Een afdoende waarborg is dat natuurlijk nog niet, maar het is toch beter dan dat gij al die lieden in dienst zoudt hebben gehouden, nu het vast staat, dat er zich hier in huis een spion, een lid van de bende moet hebben bevonden. Wij moeten thans alles doen wat wij kunnen om uw vader te beveiligen.

— Maar hoe zal dat mogelijk zijn? riep Marjorie uit. Het gezelschap van twee detectives was niet eens een voldoende bescherming.

— Ik wil u niets verhelen, miss, en daarom zeg ik u, dat het gezelschap zelfs van tien of twintig politiemannen op de duur uw vader niet zou kunnen beschermen. Neen, de enige afdoende waarborg om hem aan de wraak van de

bende te onttrekken, zou zijn, die bende nogmaals ten ondergang te brengen. Om die reden verzocht ik met u te mogen spreken, want ik heb mijzelf gezworen, het uiterste in het werk te stellen om dit gevaarlijke misdadigersgenootschap uit te roeien. En daarbij moet gij mij helpen.

— Ik? riep Marjorie verschrikt. Op welke wijze zou ik u daarin kunnen bijstaan?

— Alleen door mij toestemming te geven tot de uitvoering van het plan, hetwelk ik al beraamd heb, antwoordde Raffles. Ik ken uw geestkracht en ik behoef zeker niet te vragen of gij bereid zijt, mij, zoveel als in uw vermogen is, te helpen in de strijd tegen de bende van het Kwade Oog.

— Dat wil ik, bij God, dat wil ik, zei Marjorie met vaste stem. Ik wil uw bondgenoot zijn.

— Ik wist wel dat ik op u zou kunnen rekenen, miss, hernam Raffles. Welnu dan...

Hij hield op, luisterde even en plaatste met onbegrijpelijke vlugheid de witte pruik weer op zijn hoofd en bevestigde de baard voor zijn kin.

Nauwelijks had hij dit gedaan, of de deur werd geopend en de butler stak, blijkbaar enigszins verschrikt, het oude hoofd om de deur, terwijl hij zei:

— Neem mij niet kwalijk, miss, ik wist niet dat gij hier waart. Daar zijn twee detectives, die u onmiddellijk willen spreken.

— Hebt gij gezegd dat ik hier was? vroeg Raffles op levendige toon.

— Neen mijnheer, dat heb ik zeker niet, antwoordde op butler verbaasd.

— Dan is het goed. Zeg ook niet, dat ik hier ben. Wat denkt gij te doen, miss?

— Ik zal die detectives wel moeten ontvangen. Zij komen waarschijnlijk voor het onderzoek.

— Dat staat voor mij niet onomstotelijk vast, miss, hernam Raffles met een zonderlinge glimlach. Ik heb reden om te vermoeden, dat die heren ergens anders voor komen.

— Waar voor dan?

— Voor mij.

— Voor u? riep Marjorie verbaasd

uit. Zij kunnen toch niet weten, dat gij...

Raffles legde met een snel gebaar de vinger op de lippen en wenkte tegelijkertijd naar de butler, die nog altijd op de drempel voor de deur stond. Toen zei hij zacht:

— De politie wantrouwt dr. Vernon... ik ben er bijna zeker van. Daar heeft zij redenen te over voor, gij kunt u de gevolgen wel voorstellen.

— Waarom zou zij u wantrouwen?

— O, dat is heel eenvoudig. De detectives vroegen mij gisteren naar mijn adres, ik heb het eerste wat mij inviel ten antwoord gegeven. Ik weet zelfs niet meer wat. Bij de eerste de beste gelegenheid hebben de rechercheurs natuurlijk ontdekt, dat er op dat adres in het geheel geen Dr. Vernon bekend was. Nu zijn er misschien tien of twintig geneesheren van die naam in New York en zelfs al waren het er honderd, dan behoefde het nog niet lang te duren om tot de gevolgtrekking te komen, dat de dokter Vernon uit het Operagebouw een mystificatie was. Miss Marjorie, beneden staan thans twee detectives, gij wordt nu voor de keuze geplaatst, mijn bondgenootschap te aanvaarden... of mij uit te leveren.

— De keus zal niet moeilijk vallen.

— Daarvan was ik ook bijna zeker. Laat uw butler de heren dus maar binnenbrengen en zeg hun wat uw verstand en uw hart u ingeven.

— Brigg, laat die heren hier komen, zo wendde Marjorie zich tot de oude butler. En geen woord over het bezoek van Dr. Vernon, als zij daar soms naar mochten vragen.

Brigg verwijderde zich en zodra de deur achter hem gesloten was, zei Raffles zacht:

— Als gij het goed vindt, zal ik mij thans in het kleine vertrek hiernaast verbergen, ik denk dat die tussendeur geopend is?

— Ja. Het is een kleedkamertje, en er is nog een tweede uitgang. Ga daar spoedig binnen. Gij weet wel dat gij volkomen gerust kunt zijn, want ik zal niets loslaten.

Raffles knikte haar toe en was het volgende ogenblik in het keurig gemeubelde vertrekje verdwenen, waar hij rustig ging zitten in een van de gemakkelijke stoelen, vlak bij de tussendeur, maar niet dan nadat hij zich had overtuigd, dat hij met een enkele beweging zijn revolver zou kunnen grijpen,... want Raffles had leergeld betaald met menige bittere ervaring.

Marjorie had even aan de tussendeur geluisterd en nam toen rustig bij een der grote vensters plaats, met een borduurwerkje.

Een paar minuten later klonken er naderende schreden, de deur ging open en Brigg liet de detectives binnengaan. Het waren twee beambten van het hoofdbureau van politie.

Het kwam Marjorie een ogenblik voor alsof de oude man iets wilde zeggen, maar een der detectives voorkwam hem met de opmerking:

— Het is goed, vriend, gij kunt wel weer gaan.

En Brigg ging, na zijn meesteres nogmaals met een stomme wenk te hebben aangekeken, alsof hij haar opmerkzaam wilde maken op iets, wat zij niet begreep...

Zodra de zachte voetstappen van de bediende waren weggestorven, begon een van de beide politiebeambten:

— Neem mij niet kwalijk, miss, dat wij u komen storen. Mijn naam is Collins, en dit is mijn collega King. Wij zijn van het hoofdbureau. Hier is mijn penning. Hij sloeg een lapel van zijn uniformjas terug en liet de politiepenning zien, welk gebaar door King werd nagevolgd.

Daarop vervolgde hij, de blik strak op het jonge meisje gericht:

— Wij zijn genoodzaakt, miss, u enkele onaangename ogenblikken te be-reiden, maar het gaat niet anders. Het moet u natuurlijk, evenals ons, bekend zijn, dat mijnheer uw vader gisteravond na de overval in de opera is bijgestaan door een zekere dokter Vernon, die zijn adres opgaf aan de twee detectives, aan wie de bewaking van uw vader was toevertrouwd. Men wilde de geneesheer nog enige vragen stellen,

maar het bleek ons bij navraag, dat er aan het opgegeven adres niets bekend was van een Dr. Vernon. Die geneesheer moet dus een bedrieger zijn geweest, en wij menen zelfs te weten wie zich achter zijn persoon verborg.

De politiebeambte zweeg een ogenblik om Marjorie nogmaals met zijn door-dringende zwarte ogen aan te kijken.

Het meisje was wellicht een weinig bleker geworden, maar haar stem trilde niet toen zij op rustige toon vroeg:

— Mag ik weten, mijnheer Collins, waarom gij dit juist aan mij mededeelt?

— Dat zult gij dadelijk horen, miss. Ongeveer een kwartier geleden, mis-schien iets langer, hebben wij Dr. Ver-non, of wie zich daar dan voor uitgeeft, zien binnengaan in dit huis. Wij hebben nog enige tijd gewacht, in de hoop, dat hij spoedig weer zou verschijnen, zodat wij u veel onaangenaamheden zouden kunnen besparen, maar het duurt ons wel een beetje lang, en daarom beslo-ten wij tot handelen over te gaan. Dr. Vernon is hier, nietwaar?

— Geweest, mijnheer, antwoordde het meisje rustig. Hij is vijf minuten geleden juist weer vertrokken.

— Ik vraag u excuus, miss, maar ik moet vrezén, dat het een vergissing van u is.

— Een vergissing is buitengesloten, mijnheer, hernam het jonge meisje koel-tjes. Ik zelf heb Dr. Vernon zien heen-gaan.

— Door de straatdeur?

— Uit de deur van mijn kamer.

— Ik wilde juist de opmerking ma-ken, dat het wel vreemd zou zijn ge-weest, als hij ons ontglipt was, want wij hebben de voordeur niet uit het oog verloren. Er zijn dus nog andere deu-ren aan het huis?

— Nog twee andere uitgangen, mijn-heer. Hebt gij mij nog iets te vragen?

Collins had een snelle blik gewisseld met zijn collega en beiden lieten hun ogen onderzoekend door het vertrek dwalen. Hun wantrouwen was zo dui-delijk op hun gelaat te lezen dat het jonge meisje op scherpe toon vroeg:

— Gij gelooft mij toch wel?

— Het zou zeer onhoffelijk zijn, als wij dat niet deden, miss! antwoordde Collins. Overigens, welk belang zoudt gij er bij kunnen hebben, de politie op een dwaalspoor te leiden, nietwaar? Die Dr. Vernon is een bedrieger, dat staat vast, en een bedrieger, van de ergste soort. Om u niet langer in het onzekere te laten, de politie heeft de vaste overtuiging dat deze geheimzinnige helper in de nood niemand anders geweest kan zijn dan John Raffles, van wie gij zeker wel eens zult hebben gehoord.

— Ja, ik heb zijn naam horen noemen, mijnheer Collins. Maar ik geloof stellig, dat gij u vergist.

— Het staat aan ons dat uit te maken, miss! antwoordde Collins tamen kortaf.

Hij is een groot misdadiger, dat mag nooit uit het oog worden verloren. En gij zult de politie toch zeker wel willen bijstaan in haar taak om die man te vinden en onschadelijk te maken.

— Als gij dat belooft, mijnheer Collins, dan vergist ge u heerlijk, hernam het jonge meisje op dezelfde kalme toon. Ik zou mij mijn gehele leven moeten schamen voor mijzelf, als ik de grote diensten van die man beloende met zulk een zwarte ondankbaarheid.

— Maar hij is een dief, een inbreker! riep King uit.

— Het is mogelijk, maar hij is een gentleman, zei het jonge meisje, terwijl zij de detective recht in de ogen keek. Zou het niet beter zijn, als wij een eind aan dit gesprek maakten, mijne heren? Wij vermorsen beiden onze tijd, naar ik moet vrezen. Dokter Vernon is niet meer hier...

Collins had zijn hoed gegrepen, met een woedend gebaar, dat hij vruchteloos trachtte te weerhouden en zei nu:

— Dan spijt het mij dat wij u hebben opgehouden, miss. Thans nog slechts één vraag. Wilt gij ons toestaan, enkele vragen aan uw vader te stellen? Hij wordt immers hier in huis verpleegd?

— Dat is zo, maar ik kan mij volstrekt niet voorstellen, wat gij...

— Ik verzeker u dat het niet zonder belang is, miss. Wij zouden uw vader gaarne even onder vier ogen spreken.

— Ik kan uw verzoek alleen inwilligen, als gij belooft, dat gij het kort zult maken, antwoordde het jonge meisje. De dokter heeft mijn vader rust voorgeschreven.

— Ons gesprek zal niet langer dan enkele minuten behoeven te duren, antwoordde Collins.

Hij had zijn collega reeds een wenk gegeven, toen eensklaps de tussendeur openvloog en Raffles op de drempel verscheen, met zijn zware revolver in de rechtervuist, klaar tot schieten, terwijl hij riep:

— En ik wens, dat het verhoor in het geheel niet plaats heeft. Handen op of ik schiet.

Het volgende had plaats in minder tijd dan nodig is om het te beschrijven.

Collins dook bliksemsnel, greep een klein tafeltje en slingerde het uit alle macht naar Raffles, die het slechts ternauwernood kon ontgaan. Hij verloor een ogenblik het evenwicht en het tafeltje trof met zoveel kracht zijn arm, dat de revolver hem ontviel. Collins stormde op hem toe, een gummi knuppel in de rechtervuist, maar Raffles wist de slag te ontwijken en zijn linkervuist velde de man ter neder. Hij bukte zich bliksemsnel, raapte zijn revolver op en wilde deze op King richten, maar deze was reeds naar de gangdeur gerend en verdwenen.

— Hem na! hijgde Raffles opgewonden. Wij moeten voor hem in de slaapkamer van uw vader zijn.

— Maar waarom dan toch? riep Marjorie, die doodsbleek en zeer verbaasd de korte worsteling had gadegeslagen.

— Waarom, miss? Omdat deze kerel geen inspecteurs van de politie zijn, maar twee moordenaars, door de bende van het « Kwade Oog » onder een vermomming hierheen gezonden, om mij te pakken te nemen en uw vader te vermoorden.

Hoofdstuk V

DE DUBBELGANGER

Marjorie slaakte een gil, maar zij behield haar tegenwoordigheid van geest en drukte onmiddellijk op de belknop, waarop de huisknecht kwam toesnellen, een sterke kerel, die zij haastig toeriep:

— Bind de man, die daar op de grond ligt, snel, Jim, Neem er desnoods gordijnkoord voor, maar doe het goed.

Jim was al veertien jaren in dienst van Hooker en hij had Marjorie als klein meisje herhaaldelijk van en naar school moeten brengen; hij zou voor haar door het vuur gegaan zijn en hij deed dan ook aanstonds wat zij hem beval, zonder zelfs naar een uitlegging te vragen.

Raffles echter was hem reeds voorbij gesnelde en rende zo vlug zijn voeten hem wilden dragen, de gang door, een trap af en juist toen hij de brede gang bereikte, waarop de deur van de slaapkamer van Jerry Hooker uitkwam, zag hij de inspecteur van politie, of wie hij dan anders mocht zijn, die deur openen en binnengaan.

Toen Raffles op zijn beurt bij de deur kwam, bemerkte hij, dat de schurk daarbinnen ze op slot had gedraaid.

Tijd om een looper te proberen bleef er ditmaal niet over. Maar Raffles bedacht zich geen seconde en joeg een viertal revolverkogels door het slot.

Een stevige duw, de deur vloog open.

De moordenaar had juist de luid gilende verpleegster bij de arm gegrepen en op zijde geslingerd. Nog twee passen scheidden hem slechts van het bed, waarop Hooker lag uitgestrekt. In zijn rechtervuist schitterde het spitse lemmet van een dolk. Reeds hief hij die vuist op...

Raffles mikte bedaard, met vaste hand, het schot kraakte en met een dof-kreet viel de moordenaar voorover. Zijn hoofd bonsde tegen een stijl van het bed en toen bleef hij roerloos liggen.

In een hoek stond de verpleegster, doodsbleek, de kap van het hoofd gerukt en de handen in afweer voor zich uitgestrekt, met door ontzetting verwrongen trekken.

Raffles was binnengetrepen, ging op de moordenaar toe, wentelde het lichaam met de punt van de voet om, zodat het op de rug kwam te liggen en zei koeltjes:

— Die man zal in ieder geval geen verpleging meer behoeven, zuster. Gij kunt gerust naderbij komen; hij is machteloos gemaakt.

Schoorvoetend kwam de verpleegster dichterbij, en toen pas riep Jerry Hooker:

— Om Godswil, dokter, wat had dat alles te betekenen? Was dat een krankzinnige?

— In zekere zin, ja, mijnheer Hooker, want hij was een misdadiger. En een van de allergrootste soort. Om kort te gaan: hij was een lid van de bende van het « Kwade Oog », en hiergekomen om u van het leven te beroven. Ik had voor een lief ding gewild, dat ik u deze opwinding had kunnen besparen, maar ik had met een overmacht te doen. Zuster, wees zo goed en help mij het lichaam van die man buiten de kamer dragen.

— Moet er niet aanstonds om de politie worden getelefoneerd, dokter? vroeg de verpleegster bevend.

— Daarmee zou ik nog maar even wachten, zuster, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Ik zou liever eerst vertrekken, ziet gij. Politie, gij moogt geloven of niet, maakt mij altijd zenuwachtig.

Raffles boog zich nog eens over de man heen, die de weerloze Hooker had willen neerstoten. De kogel was hem dwars door het lichaam gegaan en had waarschijnlijk het hart doorboord. Geholpen door de verpleegster, droeg hij het lijk van de moordenaar buiten de kamer en het werd in de gang neergelegd, juist toen Marjorie met bleek gelaat kwam aanlopen.

— Om Godswil, wat betekende dat schieten? vroeg zij met sidderende stem en nog voor zij het lijk van de moordenaar gezien had.

— Dát betekent het, miss, antwoordde Raffles zacht, terwijl hij wat op zijde ging en naar de dode wees, die daar op het koude marmer lag uitgestrekt, een trek van dierlijke wreedheid en woede nog op het gelaat. Hij was de slaapkamer van uw vader al binnengedrongen en toen hij zijn dolk ophief om toe te stoten, toen hield mijn kogel hem tegen. Ik ken die man; in hem is een laaghartige schurk heengegaan. Ik geloof niet, dat het de moeite waard is een langere grafrede aan hem te besteden.

— Gij hebt hem dus herkend?

— Door het sleutelgat, miss. Ik meende de stem te herkennen, ofschoon de man maar enkele woorden gezegd heeft. Had hij gezwegen, wie weet wat er dan geschied zou zijn. Hij maakte ook deel uit van de vorige bende van het « Kwade Oog », en ternauwernood is hij toen aan de elektrische stoel ontsnapt. Het is Mike O'Murphy, een Ier, en ik meen mij te herinneren, dat hij destijds tot 20 jaren celstraf werd veroordeeld; hij moet dus uit de gevangenis ontsnapt zijn. Gij ziet dus zelf wel, miss, aan welke gevaren uw vader nog altijd bloot staat.

— En gijzelf? voegde Marjorie er op zachte toon bij.

— Ik ben in ieder geval niet weer-

loos, miss. Hoe staat het met de andere man?

— Jim heeft hem stevig gebonden; hij kan zich niet verroeren. Maar hoe is het mogelijk, dat die kerels wisten dat gij hier waart?

— Heel eenvoudig. Zij hebben het huis van uw vader waarschijnlijk van de vroege ochtend af bespied.

— Maar hoe konden zij u wantrouwen?

— Dat is nog gemakkelijker op te lossen. Zij hebben overal hun spionnen en zij moeten ook, evengoed als de politie, spoedig genoeg ontdekt hebben, dat die dokter Vernon maar een camouflage was, een man die reden had, zijn ware naam te verzwijgen. Zij kwamen waarschijnlijk oorspronkelijk hier om de moordaanslag op uw vader te herhalen, en zij dachten nu twee vliegen in een klap te slaan. Er is toch, hoop ik, hebt U nog niet om de politie getelefoneerd?

— Daarmede heb ik willen wachten tot ik u gesproken had.

— En daaraan hebt gij goed gedaan, miss. Want ons gesprek was nog niet beëindigd; ik had u mijn voorstel nog niet gedaan.

Het laatste gedeelte van dit gesprek hadden Raffles en Marjorie alleen gevoerd, want de verpleegster, die zich van haar schrik hersteld had, was weer de slaapkamer binnengegaan, teneinde Hooker gerust te stellen, ofschoon zij nog volstrekt niet wist, wat er eigenlijk was voorgevallen.

Raffles vervolgde nu:

— Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, miss, dat ik er volstrekt niet zo bijzonder op gesteld ben, met de politie in aanraking te komen. Ik betwijfel sterk, of die heren zich door dezelfde gevoelsoverwegingen zouden laten leiden als gij. En ik mag het hun niet eens kwalijk nemen, want zij doen immers slechts hun plicht. En hebt gij thans nog een paar minuten voor mij? Wat ik u te zeggen heb is van groot belang. Daarna kunnen wij de politie hier laten komen en gij kunt haar dan zelfs zeggen, wie dokter Vernon was, want ik geloof dat deze vermomming

mij thans van geen nut meer zal zijn.

Hij zweeg een oogenblik en vervolgde toen, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen:

— Uw vader moet thans tot iedere prijs het huis uit en toch moet hij er tegelijkertijd blijven.

— Ik begrijp u niet, mijnheer, stamelde het jonge meisje, die nu en dan een schuwe blik had geworpen op het lijk van de dode bandiet. Wat bedoelt gij met die woorden?

— Het is zeer eenvoudig, miss, al lijkt het op het eerste gezicht wat ingewikkeld, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Ik zal de plaats van uw vader innemen. Het is een gelukkige omstandigheid, dat wij beiden even groot zijn en dat de kleur van onze ogen niet al te veel verschilt. Het uiterlijk van een ander aannemen valt mij alleen maar moeillijk, wanneer die ander en ik meer dan een halve voet in grootte verschillen en het is natuurlijk volkomen onmogelijk, althans bij daglicht, wanneer onze ogen niet dezelfde kleur zouden hebben. Uw vader is weliswaar meer forser gebouwd dan ik, maar met een paar extra vesten of een vulsel bereikt men veel. Hebt gij mij thans begrepen?

— Gij wilt u in de plaats van mijn vader stellen? riep Marjorie verschrikt uit. Maar weet gij wel, dat gij dan zeer groot gevaar loopt... hetzelfde gevaar, waaraan mijn vader zoeven ternauwernood ontkomen is, dank zij uw tussenkomst?

— Dat spreek ik niet tegen, miss, antwoordde Raffles eenvoudig. Het zou ook wel wat al te dwaas zijn om het te willen ontkennen. Maar ik heb heel wat voor op uw vader. Ik ben namelijk volkomen op de hoogte van hun methoden, en ik kan mijn voorzorgsmaatregelen nemen.

— Ook tegen die afschuwelijke vergiftigde doorns, waarmede dat gespuis vader uit de weg hebben willen ruimen?

— Juist daartegen, miss, antwoordde Raffles. Ik heb het u, geloof ik, reeds eenmaal gezegd, ik beschik over meer hulpmiddelen dan gij wel gelooft. Ik

mag gerust zeggen, dat er op aarde maar weinige uitvindingen zijn gedaan, welker toepassing ik mij niet ten nutte heb gemaakt en daaraan is het ook voor een groot gedeelte toe te schrijven, dat mijn natuurlijke vijanden er nog altijd niet in zijn kunnen slagen, mij in handen te krijgen. Ik zie dat ik hun onrecht aandoe; enige malen zijn zij daar inderdaad in geslaagd, maar hun zegepraal is nooit van lange duur geweest. En nu moet ik u om de beslissing van mijn voorstel verzoeken, miss. Gij hebt immers het doel van deze kleine comedie wel begrepen?

Marjorie wreef hare handen een oogenblik nerveus over elkaar en barstte toen uit:

— Neen, neen, dat kan ik niet aannemen. Dat mag ik niet aannemen!... Gij stelt uw leven in de waagschaal voor mensen, die u geheel en al onbekend zijn. In wie gij volstrekt geen belang kunt stellen.

— Lieve miss Hooker, mensen, die onderscheiden worden door de haat en de achtervolging van de bende van het «Kwade Oog»... zijn het altijd waard, dat men belang in hen stelt. Dat genootschap kiest niet de eersten de besten uit. Wat uw eerste opmerking betreft, zij is niet geheel en al juist, want ik wil de plaats van uw vader innemen, omdat ik verwacht, dat ik aldus met meer kans van slagen deze schurken zal kunnen bestrijden. Ik zal hen schijnbaar, zonder het zelf te willen, op mijn spoor lokken, en zij zullen in de val lopen. Ten overvloede zal deze maatregel de veiligheid van uw vader niet weinige in de hand werken. Hij moet stellig het huis uit, miss en het beste is, als hij vertrekt naar een plaats ver van hier, naar Florida of naar Californie waar men hem in het geheel niet kent. Hij zou desnoods zijn zware knevel kunnen afscheren en ik zou hem zelfs wel willen aanraden, zijn haar zwart of rood te verven, het doet er niet toe. Natuurlijk kunt gij in zijn onmiddellijke nabijheid blijven, ofschoon dit niet zonder gevaar is, want gij kunt er wel van verzekerd zijn, dat reeds thans uw signalement door de leden van de bende

over geheel Amerika verspreid is. Er hebben tal van foto's van u gestaan in damesbladen en sporttijdschriften en een telegrafische verwijzing naar het nummer van zulk een blad was natuurlijk al voldoende. Zien de schurken u nu in een andere stad bij voortdoring in gezelschap van een oudere man, dan moeten zij tenslotte wel kwade vermoedens gaan koesteren en dat moeten wij juist tot iedere prijs trachten te voorkomen.

Er heerste enige ogenblikken stilzwijgen en toen hernam Marjorie op zachte toon:

— Als het niet anders kan, mijnheer, dan zal ik mij daarnaar voegen. Ik zou mij trouwens zelf ook wel kunnen vermommen door een pruik op te zetten. en het een en ander aan mijn uiterlijk te veranderen. Wij hebben nog niet lang geleden een landhuis gekocht in Florida. Niemand weet dat nog. Daarheen zouden wij kunnen gaan, dunkt u niet?

— Dat is een uitstekend plan. En luister nu goed, miss Marjorie.

Raffles keek aandachtig om zich heen, luisterde scherp en toen hij wist, dat niemand hem kon beluisteren of bespleiden, haalde hij een klein voorwerp uit zijn zak. Het was een vrij grote, rood gekleurde speelfische van ivoor en Raffles had er met een etsnaald een ingewikkeld figuur op gekrast, dat wit afstak tegen de rood gekleurde ondergrond.

Hij kneep het ronde plaatje stevig tussen duim en vingers van beide handen en brak het bijna zuiver midden-door. De randen van de breuk waren fijn gekarteld en de tandjes pasten precies in elkaar, toen hij de helften weer aaneendrukte.

— Van deze fische zal ik u de helft geven en in de eerste tijd, tot wij de bende overwonnen hebben, moogt gij niemand, maar dan ook volstrekt niemand vertrouwen, die niet in staat is, u de andere helft van dit ivoren plaatje te tonen. Ik heb hier twee vrienden in New York, op wie ik tot in de dood kan staat maken en misschien zullen zij wel eens de dragers van het halve ivo-

ren plaatje zijn; dat kan ik thans nog niet zeggen. En hen beiden zult gij evengoed kunnen vertrouwen als mijzelf. Bewaar het vooral goed, laat het niemand zien en verstop het dadelijk. Ik, van mijn kant, zal dadelijk hulp bieden aan iedereen, die namens u met de helft van dit fische bij mij komt. En nu moeten wij gaan doen wat er te doen valt.

— Kan vader dan nu reeds vervoerd worden? Kan hij die lange reis nu maken?

— Niet voor morgen. En ook dan mag hij de reis niet aan één stuk maken. Het best was, als hij met een auto reisde en dan niet met zijn eigen Rolls Royce, die de bandieten natuurlijk reeds bekend is, maar met een gehuurde wagen of met een nieuwe auto, naar hij wil. Maar gij behoeft niets te vrezen voor het lot van uw vader tot op het tijdstip van zijn vertrek, want van nu af aan zullen mijn vrienden en ik over hem waken. Om te beginnen mag hier niemand het huis binnenkomen die gij persoonlijk niet zeer goed kent. Als er zich politie komt aanmelden, informeer dan eerst, alvorens ze toe te laten, bij het hoofdbureau, of er inderdaad politiebeambten hierheen zijn gezonden. Ik wilde dat ik hier de gehele dag kon blijven, maar dat zal mij onmogelijk zijn. Ik heb nog vrij wat voorzorgsmaatregelen te nemen. Een van mijn vrienden houdt echter het huis nauwkeurig in het oog en de tweede bewaakt de achterzijde. Er zal geen muis kunnen binnengaan, of zij moeten het zien. Ik moet u nu verlaten, maar over enige uren keer ik terug en dan zullen wij verdere maatregelen treffen.

— En, wat moet er gebeuren met... met deze dode hier, en met de andere bandiet die geboeid is?

— Dat is waar; zij kunnen natuurlijk onmogelijk hier blijven. Welnu, gij wacht slechts totdat ik enkele minuten vertrokken zal zijn, daarop laat gij onmiddellijk de politie verwittigen en gij kunt dan naar waarheid alles vertellen wat er hier is voorgevallen. Maar dit spreekt vanzelf, gij zult met geen woord spreken over mijn plan om de plaats

van uw vader in te nemen, want muren hebben hier oren en zelfs met de politie moet men tegenwoordig een weinig voorzichtig zijn.

— En mag ik zeggen dat gij mij geholpen hebt?

— Dat zal de politie uit zichzelf wel begrijpen; zoveel gezond verstand schrijf ik haar wel toe, antwoordde Raffles glimlachend. En zo niet, deel het haar dan gerust mede. Maar gij zwijgt natuurlijk over mijn plan om hier weer terug te keren, want het spijt mij, dat ik het moet zeggen, maar dankbaarheid is een woord, dat in het woordenboek van de politie blijkbaar niet voorkomt. Men zal natuurlijk u bevrijden van de aanwezigheid van deze twee mannen, in een althans waarvan zij ook onmiddellijk een langgezocht recidivist zal herkennen. En nu vaarwel, miss, of liever tot ziens.

Raffles nam afscheid met een hoffelijke buiging.

Raffles hield woord en keerde om half drie in de namiddag naar het huis van de bankier terug.

Hij droeg een groot valies en hij stond voor de verbaasde ogen van Marjorie in de gedaante van een nog zeer jonge man, die er uitzag als een reiziger in damesconfectie of stofzuigers, verwijfd, met een fijn, opgestreken kneveltje, blinkende nagels, gepommadeerd haar en keurige kleren.

Maar uit het valies kwamen geen fijne pantalons, geen nachthemden, geen kousen en ook geen demonstratiestofzuiger, maar wel een uitstekend gemaakte damespruik van goudblond haar die Marjorie voortreffelijk bleek te passen.

Alleen de huisarts van de Beurskoning was er in die tijd geweest en zo nauwkeurig had het jonge meisje de raadgevingen van Raffles opgevolgd, dat men de goede oude man niet had binnengelaten voor hij uit zijn portefeuille een kiekje haalde, dat hij, als amateur fotograaf, vijftien jaar geleden van de kleine Marjorie had gemaakt en dit

als stuk van overtuiging had getoond.

Ook hij was zeer tevreden geweest over de vooruitgang van Hooker en had verklaard, dat er niets op tegen was als de patient de volgende dag zou opstaan.

Wat de gevangene en de dode bandiet betreft, de politie was hen komen weghalen en had inderdaad in een van hen een gevaarlijke booswicht herkend.

En nu toog Raffles dadelijk aan het werk. Hij trad de kamer binnen, waar Hooker thans geheel alleen lag, want de verpleegster was voor enige uren weggezonden, sloot de deur, ging voor de grote spiegel zitten, na enige tijd het gelaat van de Beurskoning grondig bestudeerd te hebben, haalde kleurwater-tjes, penselen, een pruik en nog verschillende andere voorwerpen te voorschijn en ging aan de arbeid.

Er was nog geen half uur verlopen of voor het bed stond een man, naar wie Hooker met verschrikte ogen keek, terwijl hij stamelde:

— Het is om je eigen ogen niet te geloven. Het is om er bang van te worden.

Dat vond Marjorie ook, die binnen werd geroepen en de handen ineensloeg van verbazing over zoveel vermomingskunst.

Daarop greep Raffles de schaar en begon, ofschoon Hooker eerst wat tegenpruttelde, diens zware knevel af te knippen. Hij schoor dit mannelijk sieraad vervolgens behendig af, evenals de korte bakkebaardjes, welke Hooker placht te dragen en bestreek ten slotte het grijzende hoofdhaar van de Beurskoning met een kleurloos vocht, hetwelk, wanneer het enige tijd aan de lucht was blootgesteld, aan het haar een donkerrood bruine kleur gaf.

En daar lag nu in het grote bed een gladgeschoren man met rosachtig haar en daarvoor, gezond en wel, stond de valse Jerry Hooker, gereed om de strijd tegen de bende van het « Kwade Oog » te beginnen.

Hoofdstuk VI

TOEBEREIDSELEN

De eerste nacht ging volkomen rustig voorbij. Raffles sliep in het monumentale bed van de multi-millionair en deze bracht de nacht door in een aangrenzend vertrek, waarvan Raffles de ramen en deuren zorgvuldig gesloten had en daarenboven had voorzien van luid klinkende alarmsignalen, welke door de minste aanraking van buiten in beweging zouden worden gebracht.

De volgende ochtend doorstond Raffles glansrijk de proef der herkenning, want noch Jim, noch de verpleegster legden ook maar de minste twijfel aan de dag omtrent de persoonlijkheid van de man, die daar in het bed lag.

Alleen verbaasde de zuster zich een beetje over de uitstekende algemene toestand, waarin de patient zich scheen te verheugen en zij mocht dan ook vertrekken, nadat de huisdokter was verschenen, die enige woorden met de gewaande Hooker wisselde. Marjorie vriendelijk onder de kin streek, weer in zijn auto stapte en wegreed.

Raffles had deze proef dus wel schitterend doorstaan, want de huisdokter kende Hooker reeds meer dan 20 jaar en al was hij oud, de scherpte van zijn ogen liet nog niets te wensen over.

Voor Hooker zelf was het een zeer saai dag, want hij mocht zich volstrekt niet vertonen, hij moest steeds in het aangrenzende vertrek blijven, opgesloten met een paar boeken en tijdschriften en slechts nu en dan trad Marjorie daar binnen, om hem zijn eten te brengen.

Hooker verklaarde bovendien bij hoog en laag, dat hij zich volkomen wel be-

vond en niet meer in bed verkoos te blijven.

Over het algemeen was de Beurskoning een zeer lastig heerschap, om er in deze aangelegenheid mee om te gaan, zoals Raffles spoedig bemerkte. Het ontbrak hem niet aan persoonlijke moed hij was trots, koppig, van een zeer grote lichaamskracht en het stuitte hem tegen de borst, aldus de wijk te nemen voor de vijand.

Het kostte Raffles zelfs heel wat overredingskracht, alvorens hij Hooker overtuigd had, dat het voor alle dingen verreweg het beste was, als hij gedurende enige tijd van het toneel verdween, daar hij toch onmogelijk in staat zou zijn, de bende van het « Kwade Oog » alléén met succes te bestrijden.

Raffles vergulde deze bittere pil zo goed mogelijk en al slikte Hooker haar met moeite, hij slikte ze dan toch.

Want tenslotte zag de millionair zeer goed in, dat hij bij lange na niet zou kunnen beschikken over de middelen, welke die geheimzinnige helper als het ware uit de grond scheen te stampen.

Wie de man eigenlijk was, hoe onwaarschijnlijk het ook moge klinken, Hooker wist het nog niet.

Marjorie had er hem onkundig van gehouden, op verzoek van Raffles, die er om bepaalde redenen niet op gesteld was, dat Hooker zo spoedig zijn identiteit zou doorgronden.

Hooker hield hem voor een buitengewoon schrandere speurder, een particuliere detective, plotseling opgedoken uit een zuidelijke stad en alleen maar be-

zield door de vurige wens om de bende van het «Kwade Oog» te vernietigen.

De hoofdzaak was, dat Hooker wel-dra allen tegenstand opgaf en er in toestemde, gedurende enige tijd met zijn dochter op zijn landgoed in Florida te gaan wonen, zonder tekenen van leven en goed vermomd.

Wat het vertrek van Marjorie betreft, men zou het laten voorkomen, alsof zij door een vriendin was uitgenodigd, enige weken bij haar door te brengen.

Misschien klonk dit niet erg waarschijnlijk, nu haar vader nauwelijks hersteld was, maar een ander middel was er niet, want Raffles wilde in geen geval, dat Marjorie in huis bleef, daar hij het meisje niet wilde blootstellen aan de gevaren, welke hem zelf daar zouden kunnen bedreigen.

Daarenboven moest het voor het jonge meisje zelve een onaangenaam denkbeeld zijn, gedurende enige tijd onder één dak te moeten vertoeven met een man, die weliswaar haar en hare vader een zeer grote dienst had bewezen, maar die niettemin buiten de wet geplaatst was, die gezocht werd door de Justitie van zijn land, die, om kort te gaan, John Raffles was.

Nadat dit alles zo geregeld was, had Hooker wel dadelijk met zijn dochter willen vertrekken, maar Raffles had andere plannen.

Ten eerste wilde hij wachten tot het vallen van de duisternis en dan zou het ook verstandiger zijn als vader en dochter niet tegelijkertijd vertrokken.

Het plan werd dus gemaakt, dat Hooker omstreeks elf uur het huis aan de achterzijde zou verlaten, in een bediendenlivrei gestoken, alsof hij op bezoek was geweest bij een van de vrouwelijke leden van het personeel, maar Marjorie zou de nacht nog in het huis doorbrengen en pas laat in de namiddag vertrekken, zogenaamd na de ontvangst van een brief van haar vriendin.

Hooker verveelde zich dus danig. Raffles liep op de vilten pantoffels van zijn dubbelganger voetje voor voetje door het grote huis en Marjorie was zenuwachtig.

Het gevaar leek wel in de lucht te hangen en tastbaar en voelbaar te zijn. Niemand kon het met zekerheid zeggen en toch wist iedereen bijna onbewust, dat het huis voortdurend bespionneerd werd, en dat niet alleen door de vrienden van Raffles, maar ook door de leden van de bende.

Raffles wachtte rustig het oogenblik af, tot de duisternis zou zijn gevallen.

Er was niemand in het gehele huis, die hem niet voor Hooker aanzag en in dat opzicht althans kon hij volkomen gerust zijn; zijn vermomming was uitnemend.

Tegen tien uur in de avond vertoonde het humeur van de echte Hooker zulk een bedenkelijke inzinking, dat Raffles maar besloot, hem te laten vertrekken.

Reeds had Marjorie, zonder dat zij het wist op geen tien passen afstand gevolgd door Charles Brand, tersluiks een bediendenlivrei binnengesmokkeld en Hooker trok deze kleren aan, met een zucht van verlichting, ofschoon nog allesbehalve ingenomen met de gang van zaken.

Hij voelde zich nog tamelijk slap, al mocht hij weer lopen, maar hij hield het in zijn eenzame kamer niet langer uit en hij aanvaardde dus de tocht naar de achterdeur, nadat Marjorie en Raffles zolang en zo handig gemanoeuvreerd hadden, tot de bedienden of het huis verlaten hadden, of elders in het grote huis doende waren, zodat de gladgeschooren vreemdeling met zijn roodbruin haar geen vrees behoefde te koesteren, dat hij onderweg iemand zou tegenkomen.

Aan de achterkant van het huis en nadat nauwelijks de deur achter hem was dichtgevallen, werd hij als het ware opgevangen door Brand, die reeds zijn orders had gekregen en hem goed in het oog zou houden, tot hij veilig en wel het station bereikt had, waar de treinen naar het Zuiden vertrekken.

Hooker zou die nacht niet verder reizen dan Philadelphia, waar zijn dochter zich de volgende dag bij hem zou voegen.

Raffles had met een zucht van verlichting de deur achter de gewaande livreibediende gesloten en mompelde nu zacht voor zich heen:

— Nu heb ik tenminste de handen vrij. Mijnheer Hooker is mij wel dankbaar, maar zijn erkentelijkheid is van een lastige soort, hij wil mij steeds de behulpzame hand bieden en hij begrijpt maar niet, dat ik deze zaak veel beter met mijn twee vrienden zal kunnen opknappen dan met zijn hulp. Als nu het meisje nog vertrokken is, dan kan het er op losgaan.

Raffles keerde terug en vond Marjorie in de kleine muzieksaal, bij de piano staande. Zij had tranen in de ogen en zei, zodra Raffles de deur achter zich gesloten had:

— Ik hoop dat alles goed zal gaan, mijnheer Raffles.

— Dat zal het zeker, miss, van het ogenblik dat uw vader veilig in de trein zit. Maar ik zou u wel willen verzoeken, mij niet meer bij die naam te noemen, die gij zoeven gebruikte, zelfs niet wanneer wij alleen zijn, want dat is gevaarlijk.

— Alle bedienden zijn thans te vertrouwen, zei Marjorie op zachte toon.

— Dat hoop ik van harte, miss, maar ik heb er helaas geen zekerheid van, hernam Raffles op ernstige toon. Een men kan in dergelijke dingen niet te voorzichtig zijn. Bedenk dat ik uw vader ben tot nader order. Het is nu half elf en als ik u een goede raad mag geven, dan zou ik maar naar bed gaan, want deze dag is zeer vermoeiend geweest en gij hebt ook vannacht niet al te veel geslapen.

— Gij hebt gelijk, ik gevoel mij vermoeid. Slaap wel... papa.

Juist werd er bescheiden op de deur getikt, Jim trad binnen en Raffles drukte het meisje een vluchtige kus op het voorhoofd, gaf haar een tikje op de wang en zond haar weg.

— Ik kwam vragen of mijnheer al weer zijn rumgrog wil hebben, zei de oude bediende, toen Marjorie de kamer was uitgegaan.

Raffles trok een bedenkelijk gezicht en zei:

— Wat denk je er van, Jim, zou onze huisdokter dat goedkeuren?

— Ja... dat kan ik moeilijk beoordeelen, mijnheer, antwoordde Jim met hoog getrokken wenkbrauwen. Als mijnheer zich weer opgewekt en flink gevoelt, dan zal het geen kwaad kunnen... maar anders...

Raffles bedacht echter, dat er in dit huis wel eens iets anders dan rum kon zijn in een grogje en daarom zei hij glimlachend:

— Ik zal nog maar een paar dagen wachten, Jim. Misschien zou het mij kwaad doen.

— Heeft mijnheer anders nog iets nodig?

— Niets, Jim.

— Als mijnheer het mij veroorlooft, zou ik wel willen opmerken, dat mijnheer er goed aan zou doen, nu meer weer naar bed te gaan. Het is de eerste dag, dat mijnheer is opgestaan en ik weet bij ervaring hoe vermoeiend dat is.

— Ik denk er over, om mijn bed maar weer op te zoeken, Jim, hernam Raffles.

— Verlangt mijnheer dat ik hem bij het uitkleden help?

— Geen sprake van, Jim. Je ziet me toch niet voor een zuigeling aan? Als je wilt, kunnen jullie allen naar bed gaan.

— Dan wens ik mijnheer een goede nacht en wel te rusten.

Met deze woorden verdween de oude bediende.

Het was toen elf uur precies.

Raffles ging de kamer uit, na de schakelaar van het elektrische licht te hebben omgedraaid, bleef een ogenblik in de brede gang stilstaan, die tamelijk helder verlicht werd door een paar elektrische lampen, die binnen in een dun geslepen albasten kom gloeiden, luisterde een ogenblik aandachtig en sloop toen de gang ten einde, tot hij voor het venster stond, hetwelk zich in de zijgevel van het huis bevond en waardoor de gang des daags licht ontving.

Hij schoof voorzichtig het gordijn een weinig terzijde en keek naar buiten. In een voorstad als Long Island-City in

Queens is het verkeer op dat uur in de avond reeds aanzienlijk afgenomen en er bevonden zich dan ook niet veel personen op straat. Alleen op de Queens Boulevard zoefden nog geregeld de auto's voorbij. De zijgevel van het huis grensde aan een brede zijweg, met twee rijen dunnen bomen beplant, waarvan het bladerendak nog maar dun en ijl was en die helder verlicht werd door electricische lampen, opgehangen aan hoge sierlijke masten. Raffles loerde even door de kier van het gordijn, maar hij kon niets verdachts opmerken.

Hij richtte zich op, liep weer de gang terug en trad ten slotte zijn eigen slaapkamer binnen. Hij maakte aanstonds licht, sloot de deur, deed er de grendels voor en begon onmiddellijk een grondig onderzoek van de grote kamer.

Met zijn revolver in de rechterhand opende hij achtereenvolgens alle kasten, trok de gordijnen voor de ramen terzijde, keek en zelfs onder het monumentale bed. Er viel echter volstrekt niets verdachts te bespeuren en het was volkomen zeker, dat zich niemand in de slaapkamer had verstopt.

Raffles legde de revolver in de lade van het nachttafeltje, dat dicht bij het hoofdeinde van het bed stond en begon zich te ontkleden.

Toen hij zijn overhemd had uitgetrokken, knoopte hij behoedzaam een eigenaardig kledingsstuk los, wat er op het oog uitzag als een gewoon wollen vest zoals het 's winters wel gedragen wordt door kouwelijke en bejaarde heren. Het was zeer soepel en gaf mee aan alle bewegingen van het lichaam, terwijl het nauwelijks een halve duim dik was. Maar dit vest bestond uit een zeer taai weefsel, nog versterkt met een pantser van zeer dunnen nikkelstalen schalmen, maar zo stevig, dat zelfs een geweerkogel er op zou zijn afgestuit. Alleen de kogel uit een legergeweer zou misschien in staat zijn geweest dit pantser en de laag van taai weefsel te doorboren.

Raffles stond op het punt het kledingsstuk uit te doen, toen hij zich bedacht, het weer dichtknoopte en voor zich uitbromde:

— Het zal mij in de slaap niet storen en men kan nooit weten wat er geschiedt...

Hoofdstuk VII

'S NACHTS OM EEN UUR

Raffles had heel wat vermoenissen doorstaan die dag en daar hij ook de vorige nacht niet heel veel had geslapen, deed de natuur haar rechten spoedig terdege gelden, want nauwelijks had hij zich in het gemakkelijke, zachte bed uitgestrekt, of zijn ogen sloten zich en hij viel in slaap, vol vertrouwen op zijn voortreffelijk gehoor en op zijn lichte slaap, waardoor hij zeker bij het minste gerucht zou worden gewekt.

De uren verstreken en in het gehele

grote huis heerste volkomen rust.

Raffles sliep rustig door. Misschien was de vermoenissen toch wel groter geweest dan hij dacht, want Raffles sliep die nacht bijzonder vast.

Ware dat niet het geval geweest, dan zou hij misschien, omstreeks half een in de nacht gehoord hebben hoe er in het grote vertrek iets verschoven of verzet leek te worden...

Hij zou dan misschien het zeer zachte gerucht wel hebben gehoord van een

zeer klein paneeltje in een der wanden van de kamer, dat om een onzichtbaar scharnier draaide. Dat paneeltje bevond zich in een donkere hoek van de kamer, ongeveer in het midden van de fraaie lambrisering van mahoniehout. Daar achter bevond zich de badkamer. En als Raffles dan wakker was geworden door dit gerucht, zou hij misschien ook wel gezien hebben, dat er door de opening, die nu ontstaan was en die niet veel groter was dan een decimeter in het vierkant, een hand kwam steken, die een zaklantaarn vasthield, welke bovendien met een riempje aan de pols was vastgemaakt.

Een ogenblik daarna verlichtte een zeer flauw schijnsel, niet eens zo sterk als dat van een kaars, voor een ogenblik het vertrek, de lichtbundel scheen rond te zoeken en toen werd het weer donker.

Maar daarop verscheen de hand opnieuw en thans omklemde zij een voorwerp, dat er eerst uitzag als een dirigeerstok, vervolgens als een wandelstok en dat ten slotte zeer langzaam de gedaante aannam van een hengelroede.

Dat voorwerp was aan het einde voorzien van een eigenaardige inrichting, die wel een weinig geleek op de weerhaak, waarmede de bommen zijn voorzien, welke de schuitenvoerders in de Amsterdamse grachten gebruiken. De punt was echter zeer spits, zo spits als een mes en de weerhaak was, evenals trouwens de rest van de roede, met zwarte stof omwikkeld.

Heel langzaam, heel voorzichtig kwam die roede uit de opening in het paneel steken en tastte rond in het grote slaapvertrek, en telkens werd zij langer, totdat zij een lengte van bijna drie meters bereikt had.

Zij maakte volstrekt geen geraas, want de strook laken, waarmede zij omwikkeld was, dempte ieder geluid, veroorzaakt door de aanraking met een of ander meubelstuk.

Nog heel even glansde het zwakke schijnsel op en toen was de weerhaak juist in de onmiddellijke nabijheid van de stoel, waarop de gewaande Jerry Hooker zijn kleren had gehangen.

De haak greep het vest vast, voorzichtig en zonder enig gerucht te maken en met minder leven dan een gonzende mug zou hebben gemaakt, werd dat vest behoedzaam ingepalmd, tot het een ogenblik achter de duistere opening van het kleine luikje verdween.

Enige seconden verliepen.

Toen kwam het vest weer te voorschijn, legde de terugweg af, in dezelfde stilte en geheimzinnigheid en hernam zij vorige plaats. Dan verdween de hengelroede, het paneeltje ging heel zacht dicht...

En Raffles sliep...

Een half uur verstreek en toen werd het luikje opnieuw geopend. Hetzelfde geheimzinnige schijnsel van zoeven verlichtte voor een ogenblik de kamer... maar ditmaal werd Raffles er door wakker.

Hij was echter een man, die zich wist te beheersen en hij verroerde zich niet alleen niet, maar hij hield zijn zenuwen zelfs zo uitstekend in bedwang, dat hij de ogen zelfs niet opende en zijn gelaat dezelfde rustige, kalme uitdrukking behield. Hij lag op dat ogenblik toevallig met zijn gelaat naar het luikje gewend, het hoofd een weinig voorover geneigd en hij keek nu heel voorzichtig door zijn oogharen en met de ogen bijna gesloten, naar hetgeen er zou geschieden.

Het volgende ogenblik had hij alle reden om zichzelf te berispen, want toen kreeg hij het kleine luikje in het oog, dat zich flauw aftekende tegen het glanzende oppervlak van de glimmend gewreven lambrisering.

Hoe had hij dit over het hoofd kunnen zien? -vroeg hij zich zelf af.

Het was echter lastig te zien, want enige ogenblikken was het schijnsel van de lantaarn recht op Raffles gericht.

Toen kwam de hengelroede weer te voorschijn...

Raffles keek er met meer nieuwsgierigheid dan vrees naar en eigenlijk was het enige, waarover hij nadacht, de wijze, waarop een of meer leden van de bende er in hadden kunnen slagen, ondanks de goede bewaking, het huis binnen te sluipen.

Hij kwam echter al spoedig tot de tamelijk logische gevolgtrekking, dat de man daar aan de andere kant van het luikje met zijn hengelroede waarschijnlijk reeds in huis was geweest en misschien wel onder de bedienden moest worden gezocht.

Toen kreeg hij de omwikkelde weerhaak en de spitse punt in het oog en zijn gedachten namen weer een geheel andere richting aan.

Hij vroeg zich af wat die man met dit zonderlinge hengeltoestel beoogde, toen de punt, die langzaam maar zeker was genaderd, zich op nauwelijks tien duim van zijn lichaam af bevond.

En toen begreep Raffles het...

Het ding, dat daar onverbiddeijk naderbij kwam, was een moordwapen. En het was zeer stellig vergiftigd, want geen verstandig man kon verwachten, dat die stalen punt, hoe scherp ook, voldoende zou zijn om een man op slag te doden, vooral daar zij zich bevond aan het uiteinde van een buigzame hengel, zodat het onmogelijk zou zijn, er een enigszins krachtige stoot mee toe te brengen.

Was die punt echter vergiftigd, dan zou een enkele prik reeds voldoende zijn om het doel te bereiken.

Ondanks zijn koelbloedigheid en zijn waarachtige moed, voelde Raffles toch een huivering over zijn lichaam lopen, toen de punt in de richting van zijn hals naderde en er nog nauwelijks enige centimeters van verwijderd was.

Door zijn halfgesloten oogleden kon hij zien, dat er thans aan de weerhaak een wit cartonnetje kaartje bengelde, bevestigd met een zijden koordje en in het midden waarvan een groot menselijk oog was getekend, met een afschuwelijk boosaardige uitdrukking, wijd geopend en starend...

Als iemand, die onwillekeurig een beweging in de slaap maakt, wierp Raffles met opzet het dek een weinig van zich af en toen hij weer stil lag, beschermde zijn rechterarm zijn keel...

Zijn gelaat was nu zo diep weggezonden, dat het slechts zeer moeilijk te bereiken zou zijn voor de moordenaar,

die daar aan de andere kant van de muur stond.

Maar zijn borst was nu onbedekt.

Het was onmiddellijk donker geworden, zodra Raffles een beweging maakte en de roede was een voet teruggetrokken.

Zo bleef het wel een volle minuut, maar toen Raffles weer rustig en regelmatig ademhaalde, vertoonde het lichtschijnsel zich opnieuw en de moorddadige punt kwam weer naderbij. Heel zacht trillend aan het einde van de buigzame hengel, kwam die punt steeds dichterbij de borst van de slapende man.

Toen een snelle stoot, duisternis, een zachte kreet, als van pijn en verrassing, het plotseling ontsteken van het nachtlucht op het nachttafeltje, het zachte dichtklappen van het luikje, en toen stilte.

Raffles speelde zijn rol uitmuntend. De vergiftige punt had hem zelfs niet kunnen schrammen, maar hij hield zich, alsof hij getroffen was, kreunde zacht, hoe langer hoe zachter, tot hij aan zijn borst een dof gereutel wist te ontlokken, dat menig beroepstoneelspeler hem zou hebben benijd. Hij liet zich zwaar op een stoel neervallen, wankelde weer naar bed, viel er met zijn volle gewicht op, schonk zich een glas water in en toen werd alles weer stil...

De stilte van de dood...

Weer verliepen er verscheidene minuten, thans wel bijna een kwartier in de grootste spanning, maar ook in de meest volmaakte stilte. Toen werd er een zacht gerucht vernomen, dat kwam van de zijde van de balkondeuren. Het was een krassend geluid, dat slechts even duurde en toen draaide de kruk van de spagnolet een halve slag rond, een der deurhelften werd geopend, het gordijn werd terzijde geschoven en een man, het gelaat bijna geheel verborgen achter een zwart masker, dat slechts een klein gedeelte van het voorhoofd liet zien, trad de kamer binnen, de revolver in de hand, op de voet gevolgd door nog twee andere, eveneens gemaskerde kerels, waarvan de een een breed mes, de ander een gummiknuppel in de hand had. Twee hunner hadden boven-

dien een lantaarn bij zich.

Die lantaarns waren echter volkomen overbodig, want een paar wandarmen brandden en het slaapvertrek was vrij helder verlicht.

Dwars over het bed lag het slachtoffer, met het gelaat voorover, de armen wijduitgespreid en de handen in een laatste stuiptrekking in de dekens geklauwd.

De man met de revolver trad zeer zacht lopend op het bed toe en fluisterde:

— Mijnheer Raffles heeft thans zijn bekomst gehad. Nu, wij zijn de bemoelal kwijt. Ik wil nog eens voor de laatste keer zijn gezicht zien.

Hij wentelde het lichaam om en op hetzelfde ogenblik slaakte hij een gebul van woede; het slachtoffer bestond uit een peluw, twee hoofdkussens en een zijden pyama, benevens een paar muilen, en dat was alles.

En nog terwijl de man schreeuwde van woede teleurstelling, voelde hij zich door iemand, die onder het bed moest liggen, plotseling bij de enkels grijpen, zodat hij achterover viel. Hij had zijn revolver echter kunnen vasthouden en als een dolle, zonder zich te bekommeren om het lawaai, vuurde hij onder het bed.

Maar reeds was Raffles snel als een aal teruggeleden en nu dook hij op aan de andere kant van het bed.

Er stak niet veel boven uit, slechts een paar ogen, een paar vingers en dan ten slotte de mond van een revolver, maar dat was ruimschoots voldoende.

Een van die vingers bewoog zich even, een knal, en de man met de revolver had zijn rol op dit levenstoneel uitgespeeld; hij viel voorover en een klein, zuiver rond gat tussen de beide ogen, juist boven de neuswortel, zou later voor de zoveelste maal bewijzen, welk een voortreffelijk revolverschutter Raffles is.

Dit alles was zo vliegensvlug in zijn werk gegaan, dat de twee andere bandieten nog niet begrepen, wat er eigenlijk gebeurde, toen zij reeds het derde gedeelte van hun legermacht verloren hadden.

Tot overmaat van ramp was het bed tussen hen en Raffles in en zij hadden geen vuurwapen.

Maar een hunner wilde zich bukken en naar de revolver grijpen, die de dode was ontvallen. De kogel van Raffles ving hem echter als het ware in de vlucht op en trof hem in de schouder, zodat de man neerzank, zwaar gewond en niet meer bij machte om schade te doen.

Wat de derde bandiet aangaat, hij begreep waarschijnlijk, dat het gevecht een ongunstige keer ging nemen, om welke reden hij tot een weinig eervolle terugtocht besloot. Hij nam dit besluit echter enkele seconden te laat, want Raffles was eerder dan hij bij de balcondeuren en beval kortaf, met opgeheven revolver:

— Steek je handen op! Ga in die hoek staan! Verroer je niet!

Terwijl hij met de rechterhand de revolver op de man bleef richten trok hij met de linker snel het gordijnkoord los, trad op de man toe, stak zijn revolver op en beval:

— Steek je handen uit!

De schurk echter wilde dit bevel op zijn eigen wijze uitleggen; hij stak zijn handen wel uit, maar het was om Raffles onverhoeds aan te grijpen. De man had echter te doen met een tegenpartij, die hem verre de baas was. Met een enkele geweldige slag velde Raffles de bandiet en bond hem met het gordijnkoord zo stevig de handen op de rug en de enkels aan elkaar, dat de kerel zich letterlijk niet meer kon verroeren.

Het gehele voorval, van het ogenblik af, dat de kruk van de deur ging bewegen, had ternauwernood vijf minuten geduurd.

— Dat is een hele opruiming, mompelde Raffles met een flauwe glimlach. Maar er is één ding, dat ik niet goed kan uitleggen, namelijk hoe het mogelijk is, dat die kerels hier hebben kunnen binnendringen, zonder dat Brand en Henderson het hebben gemerkt.

Hij had deze overweging juist gemaakt, toen hij buiten op de gang snelle voetstappen hoorde van iemand, die op zijn kousen liep.

Er werd aan de kruk van de deur gerammeld en toen klonk daarbuiten de angstige stem van Jim, die riep:

— Mijnheer, mijnheer, wat gebeurt hier toch? Kunt gij de deur niet open-doen?

— Aanstonds, Jim. Ben maar niet ongerust! antwoordde Raffles, met de stem van Jerry Hooker.

Een paar stappen brachten hem bij de deur, hij schoof de grendels terug en draaide de sleutel in het slot om. Jim kwam binnen, zeer bleek, met verwarde haren en ternauwernood gekleed. Hij wierp een verbijsterde blik in het vertrek, waar de dode met uitgesprede armen en benen midden op de vloer lag en de gewonde zich kreunend op het bed rondwentelde en zei toen op hese toon:

— Mijnheer Hooker, mijnheer, er is iets heel ergs gebeurd. Uw dochter...

— Wat is er? Wat is er met Miss Marjorie? Maar spreek dan toch, man.

— Mijnheer Hooker, ik hoorde schieten, ik schoot een enkel kledingstuk aan,

en toen ik naar beneden kwam rennen, na eerst onmiddellijk de politie te hebben verwittigd, vond ik in de slaapkamerdeur van Miss Marjorie open. Ik keek naar binnen, het bed was beslapen geweest en Miss Marjorie had zich zeker haastig aangekleed. Ik vond haar nachtmutsje en haar pelgnoir op het bed en haar reisvalies stond niet meer op de vloer, waar ik het zelf had neergezet, gepakt en wel, waar zij het 's ochtends aanstonds zou vinden.

— Maar zij zelf, zij zelf? riep Raffles in de grootste opwindning.

— Miss Marjorie was er niet meer, mijnheer. Ik hoopte haar hier te vinden.

Maar plotseling viel Raffles iets in. Met een paar stappen was hij bij de stoel, waarover hij zijn kleren had gehangen. Hij greep het vest en begon haastig de zakken te doorzoeken. En toen slaakte hij een onderdrukte vloek en verwenste zichzelf hartgrondig; de helft van de rode fiche was verdwenen.

Hoofdstuk VIII

GERED !

Een ogenblik voelde Raffles zich overmand door een gevoel van machteloosheid, dat hem van zijn bezinning dreigde te beroven.

Raffles snelde heen, rende door de gang en trad de slaapkamer van zijn dochter binnen, die er volstrekt niet onordelijk uitzag, zodat de schurken een list hadden moeten gebruiken, om haar mede te lokken.

Het tonen van de halve fiche zou overigens ook voldoende zijn geweest om het meisje te overtuigen.

Hij ging onmiddellijk weer terug naar zijn eigen slaapkamer, laadde zijn revolver opnieuw, trok zijn overjas aan, zette zijn pet op en zei toen tot Jim, die schuw in een hoek zat:

— Ik kan en wil hier niet wachten tot de politie komt; ik zou gek worden. Ik moet dadelijk op onderzoek uit.

Je kunt de politie natuurlijk vertellen wat hier is voorgevallen. De schurken hebben mijn dochter ontvoerd, Jim, daaraan kan helaas niet meer getwijfeld worden. Maar druk de politiebeambten op het hart, dat zij hiervan volstrekt geen mededeling doen aan de journalisten, die natuurlijk wel zullen komen opdagen, want dat zou het onderzoek slechts bemoelijken.

Hij knikte de oude bediende nog eens toe, overtuigde zich dat zijn gevangene nog steeds stevig was gebonden, rukte de man het masker van zwart tricot van het gelaat, keek hem eens goed in het bleke gelaat met de vals lichtende, grijsgroene ogen, opdat hij het naderhand dadelijk zou herkennen en snelde toen weg, het huis uit.

Op het terras liep hij bijna Charles Brand tegen het lijf, die daar in de

donkere schaduw van een zware eik stond en die, toen hij hem herkende, bijna een kreet van verbazing en schrik uitte.

— Sta jij hier! vroeg Raffles, ongeduldig en verwonderd. Waarom ben je niet aan de achterkant van het huis? Waar is Henderson? Het spijt me, dat ik het zeggen moet, Charles, maar ik had gedacht, dat ik deze nacht beter op je had kunnen rekenen. Ik ben de dood slechts op het kantje af ontkomen.

— Maar voor de drommel... ben ik nu gek geworden? Een half uur geleden kwam je met Marjorie uit het huis. Je knikte me toe als om me gerust te stellen en je stapte met haar in de wachtende auto.

— Ik? riep Raffles vol verbazing, die meende, niet goed te hebben verstaan. Je bent gek, Charles. Ik heb het huis volstrekt niet verlaten.

— Dan, dan moet het een van de bandieten zijn geweest, die op uitstekende wijze het uiterlijk van Hooker had nagebootst. Ik begrijp alleen maar niet hoe het mogelijk was, dat die mannen zijn binnengedrongen, zonder dat wij het gezien hebben.

In korte woorden deelde hij Brand mede wat er was voorgevallen. De jonge man had met een bleek gelaat toegeluiserd en hernam nu op fluisterende toon:

— Dat is verschrikkelijk. Stel je voor dat die haak je boven of onder de pantsering getroffen had.

— Een van de drie is zonder twijfel een van de bedienden geweest, misschien een kok of iets dergelijks. Ik denk dat hij zijn medeplichtigen door het aangrenzende huis heen, misschien wel door een tussenmuur in de kelders, heeft binnengesmokkeld. Je weet dat het balkon aan de achterzijde van het huis, waaraan ook de slaapkamer van Hooker grenst, over bijna de gehele gevel doorloopt en het was dus niet zo moeilijk, die kamer binnen te dringen, zonder dat het van buiten gemerkt werd; de nacht was zeer donker, want het is nieuwe maan, en zij droegen allen zwarte kleren en maskers. Maar was helpt ons al dat gepraat? Wij moeten tot ie-

dere prijs Miss Marjorie opsporen. Waar is Henderson nu?

— Aan de andere kant van het huis.

— Laten wij hem dan gaan opzoeken. Onder het spreken waren de twee mannen reeds verder gelopen en toen zij de hoek omsloegen, stond juist de auto van de politie voor de huisdeur stil.

Uit de duisternis kwam thans ook de reusachtige gestalte van James Henderson opdoemen. Ook hij bleef stom verbaasd staan, toen hij daar de gewaande Hooker voor zich zag en hij vroeg op zachte toon:

— Zijt gij alweer terug, mylord?

— Ik ben niet weg geweest, James, antwoordde Raffles en nogmaals deed hij in korte woorden het verhaal van alles wat er die nacht was voorgevallen.

De reus luisterde met gebalde vuisten toe en toen Raffles zweeg, barstte hij uit:

— O, dat geboefte! En mijnheer Brand en ik dachten nog wel, dat er geen wolkje aan de lucht was.

— Dat kan men moeilijk zeggen, James, zei Raffles met een flauwe glimlach. Het is een nacht, die ik met een zwarte kool in mijn dagboek zal optekenen. Want ik wil eerlijk zijn: ik weet geen middel om dat spoor van het jonge meisje in een stad als deze terug te vinden.

— Geloof mylord dat? Nu, daar ben ik half blij om, want ik weet er misschien wel een! hernam Henderson en zijn ogen schitterden opgewonden.

— Wat bedoel je, James? vroeg Raffles op levendige toon. Geloof jij zelf, dat we die auto zullen kunnen terugvinden?

— Misschien wel binnen een half uur, mylord.

— Je drijft er zeker de spot mee?

— Volstrekt niet, onze eigen wagen staat in de garage hier vlak bij.

— Maar wat helpt ons dat? Al hadden wij tien auto's als wij het spoor van die andere niet kunnen terugvinden.

— Maar dat kunnen wij juist wel, mylord, zei Henderson opgewonden. Wilt u even meegaan, dan kan ik u over-

tuigen.

En bijna met geweld trok de reus Raffles en Brand naar de plek, waar de blauw-grijze taxi had gewacht, die Marjorie Hooker ontvoerde. Daar gekomen, wees hij naar het grijze, zwak glanzende asphalt en zei toen levendig:

— Ziet gij het wel, mylord?

Raffles keek, en hij zag op de rijweg een dubbel, bijna zwart en zeer duidelijk zichtbaar spoor. Hij bukte zich, richtte zich eensklaps weer op en riep op blijde toon:

— Maar... dat is teer.

— Geraden, mylord! riep Henderson eveneens verheugd. Ziet gij, het zal wel instinct zijn geweest, maar ondanks alles heb ik van de eerste seconde af die wachtende taxi gewantrouwd, die daar zo vlak bij het huis geparkeerd stond. Nu ziet gij wel, dat hier een lange houten schutting geteerd wordt, ik had dat allang geroken. Ongemerkt heb ik het deurtje, dat gij daar ziet, opgeduwd en daar op dat binnenplaatsje, aan de andere kant van de schutting, vond ik een hele rij blikken met teer, waarvan er een paar al geopend waren. Met een daarvan ging ik naar buiten, ik hield het ding achter mijn rug en ik begoot er de twee achterwielen rijkelijk mee, vooral de banden. En de chauffeur merkte niets, wat niet erg te verwonderen is, als je op drie stappen afstand van een pas geteerde schutting zit.

Het scheelde weinig of Brand was de reus om de hals gevlogen. Wat Raffles betreft, hij drukte Henderson de hand en zei slechts:

— Dat heb je heel knap gedaan, James, en als zij haar maar niet al te ver weg hebben gebracht, dan kon jouw schranderheid ons wel eens op het spoor van het arme kind brengen. En nu onmiddellijk op weg; wij hebben geen minuut te verliezen. Onmiddellijk gevaar zal zij wel niet lopen, want ik denk dat de schurken wel een zeer hoge losprijs voor haar zullen vragen, maar toch moet er snel gehandeld worden, vooral met het oog op het teerspoor, dat, als het verkeer straks drukker wordt, ver-

loren zou kunnen gaan. Zijn jullie allen gewapend?

— Ik heb mijn revolver, antwoordde Brand.

— En ik heb mijn revolver, en bovendien nog dit grapje! riep Henderson en hij toonde met een grimmig gelaat een soort knuppel of ploertendoder, vervaardigd van echt balein, met een loden kogel aan het eind, het geheel met rottan omvlochten en waarmede zelfs een kind een slag kan toebrengen, voldoende om iemand een arm of been te breken.

— Op weg dan.

Henderson liep vooruit, om de auto uit de garage te gaan halen en enkele minuten later stook het snelle voertuig in grote vaart over de brede weg.

Raffles chauffeerde en hield het oog onafgewend gericht op het teerspoor, dat hem na een half uur rijdens naar New York terugvoerde en wel naar de havenwijk Hoboken, die hij eveneens moest doorrijden.

De huizen werden opnieuw schaarser. Uit sommige kroegen klonk een schor gezang van dronken matrozen. Het licht liet hier veel te wensen over en slechts met behulp van de sterke schijnwerpers was het teerspoor te volgen, zij het dan ook met moeite, want het had na een half uur rijdens veel van zijn duidelijkheid verloren.

Plotseling hield het geheel op. Raffles was zo verstandig, eenvoudig door te rijden, maar hij had het huis, waarvoor de taxi blijkbaar had gestopt, nauwkeurig in zijn geheugen geprent. Het was een vuil, smal huis, in een zeer verdachte buurt en dat geheel in duisternis gehuld scheen te zijn. Het had een soort sousterrein, waarin men toegang kreeg door vijf of zes stenen treden af te dalen, hetgeen aantoonde dat het huis wel bijzonder oud moest zijn.

Een honderdtal meters verder stopte Raffles voor een brandweerkazerne, die hel verlicht was en waar de hoofdbrandmeester hem verlof gaf, nadat hij zich als detective bekend had gemaakt, zijn auto voorlopig daar te parkeren.

Toen Raffles de auto een goede plaats had gegeven, stapte hij op de hoofd-

brandmeester toe en vroeg hem op zachte toon:

— Zeg mij eens, mijnheer, helpen uw mannen wel eens bij iets anders dan alleen bij een brand?

— Dat komt menigmaal voor, mijnheer. Zij doen allerlei baantjes, als het nodig is, en het is vaak nodig in een buurt als deze, dat begrijpt gij wel.

— Maar zoudt gij uw mannen ook afstaan, om de politie behulpzaam te zijn bij de bevrijding van de dochter van Jerry Hooker?

— Daarvoor zou ik ze natuurlijk afstaan. Tenminste als het niet te lang duurt. Ik kan alleen maar niet begrijpen van welk nut zij u kunnen zijn en waarom gij niet liever politieagenten te hulp roept.

— Dat is heel eenvoudig; politieagenten hebben geen ladders, antwoordde Raffles bedaard. Ik heb niets anders van u nodig dan een ladderwagen met vier of vijf flinke kerels. Ik heb de overtuiging, dat het jonge meisje zit opgesloten in het huis dat het nummer 15 draagt.

— Dat is best mogelijk. Daar zijn wel eens meer van die soort dingen gebeurd. Daar woont Mike Rednose. Een zeer gevaarlijk heerschap, dat al eens vaker met de politie in aanraking is geweest. En je komt niet zo gemakkelijk zijn huis binnen, daar kunt u op rekenen.

— Daarom juist zou ik zo gaarne van uw ladderwagen gebruik maken, zei Raffles kalm. Natuurlijk mag die niet blijven staan voor het huis zelf; dat zou het werk van dwazen zijn, want dat zou aanstonds gemerkt worden. Maar wij zijn voorbij de poort van een grote binnenplaats gereden, waaraan het huis nummer 15 zeker met de achterzijde grenst.

— Zo is het ook, mijnheer.

— Prachtig. Dan zou ik u willen vragen, de ladderwagen door die poort naar de binnenplaats te rijden en een lange ladder op te zetten tegen het dak van een huis, dat vrij ver van het andere verwijderd is. Er is nog een steeg tussen, maar daar kunnen wij een paar ladders overheen leggen. Begrijpt gij nu waarom ik zo op uw hulp gesteld ben?

Bij de eigenlijke overval hoeven uw mannen niet mee te doen; ik kan daarvoor beter de politie in de arm nemen. Wilt gij mij toestaan hier even te telefoneren?

— Dat spreekt van zelf, mijnheer. Maar nu ik u goed aankijk, wel voor de drommel. Ik vergis mij niet: uw portret heeft in de kranten gestaan; gij zijt mijnheer Hooker zelf.

— Dat is waar ook, dat had ik bijna vergeten, bromde Raffles half voor zich heen. Nu, dat is eigenlijk nog beter. Dan kan ik zeker wel hulp krijgen.

Hij belde de politie op en nog geen tien minuten later waren er in alle stilte twaalf stevige politieagenten, onder aanvoering van een inspecteur, op de binnenplaats verzameld, waar zich reeds de ladderwagen bevond, waarvan de slagruisladder nu snel en geruisloos werd uitgeschoven, waarop de agenten, Raffles en zijn beide metgezellen en vervolgens vier brandwachts, die enige korte ladders droegen, snel naar boven en op het dak klauterden. Dit alles ging vlug en stil in zijn werk.

Bij de steeg gekomen, die twee meter breed was, moesten de ladders dienst doen en zij, die van duizeligheid last hadden, deden beter, de tocht over deze noodbruggetjes op een hoogte van meer dan 25 meter niet te wagen.

Allen kwamen echter behouden aan de overkant en omstreeks drie uur in de nacht, toen het reeds langzaam begon te schemeren, stonden allen op het dak van het huis nummer 15.

Een luik werd geopend, maar niet dan nadat Raffles op zachte toon Brand een wenk had gegeven, om het nauwkeurig te onderzoeken; geen overbodige voorzorg voorwaar, want er bleek zich de draad van een alarmsignaal aan te bevinden, die eerst moest worden doorsneden.

Zo zacht mogelijk klauterden allen een voor een naar binnen, met de revolver in de vuist. Men daalde een trap af en eensklaps stonden allen stil op het horen van een zacht gekreun, dat van achter een deur op een lager gelegen verdieping scheen te klinken.

— Daar is mijn dochter, daar moet zij zijn! zei de gewaande Hooker met een bevende stem.

— Dan zal ik die deur wel eens even openmaken, mijnheer, zei Henderson, dat ding schijnt nog al niet erg zwaar te zijn.

Nu, voor ieder ander dan James Henderson, was die deur zeker zwaar genoeg geweest, maar voor de reus betekende het niet al te veel. Terwijl de anderen hun revolvers gereed hielden, boven aan de trap, ging hij naar beneden, nam een korte aanloop en wierp zich met zoveel kracht tegen het paneel van de deur, dat deze met een krakende slag versplinterde en half open vloog, terwijl de afgerukte scharnieren met stukken hout er nog aan, er als flarden bijhingen en de schroeven in het rond logen.

Met een kreet van schrik en woede vlogen er twee mannen op, die in het flauw verlichte vertrek zaten en de geknevelde Marjorie Hooker bewaakten. Maar voor zij hun revolvers hadden kunnen trekken, suiste de knuppel van Henderson door de lucht en een van de mannen zonk met verpletterde schedel ter aarde. De reus greep de ander om het middel en wierp hem met zoveel kracht tegen de grond, dat hij zich niet meer verroerde.

In een oogwenk was nu het gehele huis in opschudding, een half dozijn kerels kwam aanstormen en een paar seconden later waren zij handgemeen met de politie.

En terwijl deze strijd nog voortduurde, die zou eindigen, zoals later bleek,

met de dood van drie gevaarlijke leden der bende en de arrestatie van zeven anderen, terwijl één agent gewond werd, voerden Raffles en zijn beide metgezellen Marjorie Hooker haastig weg en brachten haar naar de auto.

Het was gegaan zoals Raffles wel vermoed had: een man, die het uiterlijk van Jerry Hooker had aangenomen en zich voor Raffles uitgaf, liet haar de helft van de fiche zien en verklaarde haar, dat zij zich aanstonds moest aankleden, daar er ernstig gevaar dreigde. Zij volgde de schurk volkomen ter goeder trouw en onderweg werd zij gekneveld en geboeid en naar dit huis gebracht. Het werd ook al spoedig opgelost, hoe de bandieten de afspraak omtrent het ivoren fiche konden weten; het vertrek, waar het gesprek tussen Raffles en Marjorie had plaats gevonden, bezat een niet meer gebruikte spreekbuis, waardoor waarschijnlijk een der bedienden het gesprek had afgeluisterd.

Op het ogenblik dat de auto de brandweerkazerne weer uitreed, vroeg het meisje op verschrikte toon:

— Maar mijn vader, mijnheer? Nu weten zij ook waarheen mijn vader zich begeeft.

— Wat dat betreft, miss, behoeft gij niet ongerust te zijn, zei Raffles glimlachend, want op het allerlaatste ogenblik, toen hij het huis zou verlaten, heb ik uw vader verzocht, zich niet naar Florida, maar naar zijn landgoed in Californie te begeven. Daar wacht hij u en daarheen zal ik u morgen zelf brengen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE RAAD VAN ZES

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Goud brengt geen geluk. — 2. De zilveren ster, door Will Ermine. — 3. Hands up... Holliday. — 4. Gloeiend lood, door Wm. Colt Mac Donald. — 5. De Blauwe in doodsgevaar. — 6. Terugkeer van de Blauwe, door Luke Allan. — 7. De vallei der gieren, door Tom West. — 8. De roepstem van het wilde westen. — 9. Dood van een veedief, door Charles H. Snow. — 10. Vrijbuiters, door Robert Ormund Cade.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 28.85 of 1e termijn.

Men vermeldt : « W.W.-Serie, Aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266